

Ik loop je astraal voorbij!

Marianne Notschaele - den Boer

Ik loop je astraal voorbij!

Paranormale verhalen

Marianne Notschaele-den Boer

Uitgeverij RHA Publishing

Niets uit deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen (met inbegrip van automatische informatiesystemen) worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt worden zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever, uitgezonderd korte fragmenten die uitsluitend voor recensies mogen worden geciteerd.

Dit e-book in pdf-bestand mag je wel doormailen aan anderen, maar het is niet geoorloofd wijzigingen aan te brengen in bestaande tekst en/of lay-out of verhalen te kopiëren voor ander gebruik.

Het copyright van *Ik loop je astraal voorbij!* berust bij Uitgeverij RHA Publishing.

© Tekst, Marianne Notschaele-den Boer, 2017

© e-Book, Uitgeverij RHA Publishing te Zundert

© Bewerkte gratis foto's van Pixabay.com en foto's uit privebezit

© Coverafbeelding Maurice Hof, Prozar, Alkmaar

ISBN 9789080628465 - NUR 720

Uitgeverij RHA Publishing

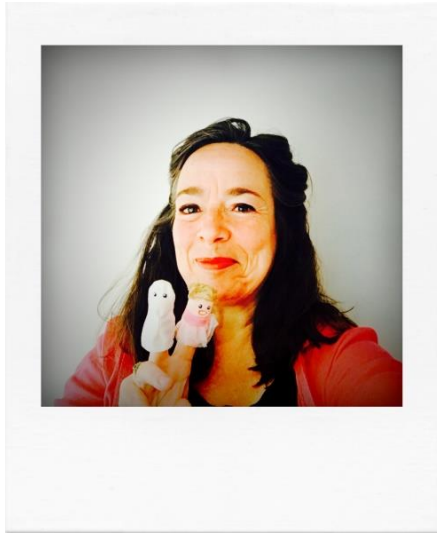
Zundert – Nederland

www.vorigelevens.nl

www.mariannenotschaele.nl

[Blog Vorige Levens](#)

www.twitter.com/vorigelevens

Marianne Notschaele-den Boer (1960)

INLEIDING

Als dertiger gaf ik veel lezingen op spiritueel gebied in buurthuizen en tijdens paranormale beurzen. Onbevraagd vertelde ik over mijn werk als reïncarnatietherapeut, herinneringen aan eigen vorige levens, meegemaakte paranormale ervaringen en andere bijzondere gebeurtenissen rondom leven en dood. Reacties van toehoorders waren goed en ik werd blij van het uitleggen hoe reïncarnatie, andere dimensies en vorige levens in elkaar staken. Ik gaf groepsvisualisaties 'terug naar een vorig leven' en liet aanwezigen in een zaal ervaren hoe ze een glimp konden

opvangen uit een vorig bestaan. Ook organiseerde ik experimentele groepsvisualisaties vooruit in de tijd, naar de toekomst. Progressie in plaats van regressie. Mijn praktijk regressie- en reïncarnatietherapie liep uitstekend. Paranormale waarnemingen die ik tijdens consulten met cliënten deed, integreerde ik in het therapieproces om sneller en effectiever te kunnen werken. Ik schreef artikelen voor een therapeutenvakblad, debuteerde met mijn eerste paranormale roman, *Boodschappenmeisje*.

In 2012 begon ik aan *Ik loop je astraal voorbij!*, maar na een tijd liep ik vast. De cover van het boek was klaar, ik had een overzicht gemaakt van alle paranormale ervaringen die ik wilde beschrijven, maar iedere keer als ik verder wilde werken aan het manuscript stopte ik weer. Ik besloot me te richten op andere nieuw te schrijven boeken over reïncarnatie en inzichten uit vorige levens. Ik ging mezelf vaker hoogsensitief of hooggevoelig (HSP) noemen in plaats van paranormaal-gevoelig.

Langzaamaan verdween het woord 'paranormaal' uit mijn vocabulaire. Informatie die ik tijdens consulten met cliënten 'opving' - zeker wanneer het hun vorige levens betrof - beschouwde ik als handig extraatje, want therapietrajecten verliepen steeds sneller. Ik zag zó vlug wat er aan de hand was bij een cliënt en hoe een probleem te verhelpen was, dat ik alle mogelijke zij- en omwegen oversloeg en in één consult veel kon bereiken. Gemakshalve ging ik er hierbij vanuit dat iedereen 'het paranormale' inmiddels wel had

omarmd. Hoogsensitiviteit was intussen wereldwijd bekend.

In november 2015 haalde ik met parapsycholoog Richard Krebber herinneringen op aan de tijd dat we in de jaren negentig lezingen gaven over paranormale onderwerpen. Hij vertelde dat hij net een artikel had geschreven over kinderen met helderziende waarnemingen, die na het ondergaan van speciale onderzoeken (analyse door een team, bestaande uit een jeugdpsychiater, twee maatschappelijk werkers, een psycholoog en een orthopedagoog) meestal het labeltje 'jeugdpsychose' opgeplakt kregen. Ik schrok daarvan omdat ik in de veronderstelling was dat buitenzintuiglijke waarnemingen inmiddels normaal gevonden werden, maar nee. Zelfs volgens de *Diagnostic Statistic Manual for Mental Disorders*, een handboek voor psychiaters, moet het hebben van buitenzintuiglijke waarnemingen of het geloof daarin als schizotypische persoonlijkheidsstoornis worden beschouwd. Ik werd er triest van. Kinderen en volwassenen die paranormale waarnemingen doen zijn niet gek! Ze zien, voelen, horen of weten gewoon meer dan anderen.

Ineens stond me weer helder voor de geest wat ik moest doen. Verder schrijven aan *Ik loop je astraal voorbij!*, over mijn eigen paranormale waarnemingen, in de hoop dat lezers deze ervaringen net zo gewoon gaan vinden als het bestaan van en werken met informatie uit vorige levens.

Een maand later, december 2015, kwam ik in contact met Niels Brummelman, eindredacteur van het spiri-

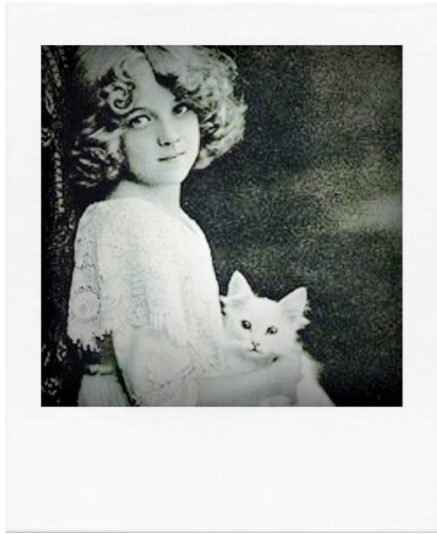
tuele maandblad ParaVisie. Hij vroeg of hij een verhaal uit één van mijn boeken mocht plaatsen. Voordat ik er zelf erg in had, vroeg ik hem: “Hebben jullie trouwens geen columnist nodig?” Ik dacht, als hij ‘ja’ zegt, verplicht ik me maandelijks een artikel te schrijven en in te leveren over paranormale gebeurtenissen. Misschien was dat dé manier om mijn boek af te krijgen ☺. En zo geschiedde...

In *Ik loop je astraal voorbij!* vind je waargebeurde, persoonlijke, informatieve, verrassende, ontroerende, grappige én serieuze verhalen. Over voorgevoelens, momenten van helderziendheid, rondwapperende geesten, contact met verdwaalde entiteiten, onverwachte bezoeken uit het dodenrijk, (spontane) herinneringen aan vorige levens, enzovoort. Mogelijk herken je een verhaal of een gedeelte ervan omdat het al in de ParaVisie werd gepubliceerd, maar ik heb ook nieuwe teksten toegevoegd en artikelen herschreven. Veel leesplezier!

Marianne Notschaele-den Boer
Reïncarnatietherapeut/auteur

Als kind droeg ik deze bedelketting. Pas als volwassene viel me op dat er een spookje aan hing 😊

1.

DE EERSTE DRUPPEL

Een waterige geest, die niet voor de poes was

Wat doe je als een overleden meisje contact zoekt vanuit het dodenrijk?

Zondagochtend, half 12. De achterdeur van ons huis, die opendraaide naar de tuin, stond op een kier. Buiten floten jonge merels, de zon scheen. Een mooie voorjaarsdag. Binnen in de keuken maakte ik een laat ontbijt klaar voor manlief en mezelf: sterke koffie, geperste sinaasappelen, vers gebakken croissantjes uit de oven. De ontbijthandelingen verrichtte ik op de

automatische piloot, nog suf van het lange uitslapen. Onze poes en katers drentelden gezellig om me heen nadat ik hun etensbakjes met kattenbrokken had gevuld. Ineens schrok ik. Rechts van me, in de keuken, zag ik iets bewegen. Wat was dát? Een lichtgrijze energiemassa van ongeveer één meter hoog en zeventig centimeter breed verplaatste zich vanuit het midden van de keuken naar de buitendeur.

Spelen met de poezen

De poes zette een hoge rug op en rechte haar pootjes; haar verdikte staart schoot als een antenne omhoog. Dreigend siste ze in de richting van de vreemde energievorm. De twee katers bleven doodgemoederd zitten waar ze zaten, naast hun etensbakje. Mijn hartslag versnelde. Ik volgde de beweging die de ijle energiewolk maakte en zag hoe doorschijnend lichtgrijs veranderde in een meer vaste vorm alsof er een klein meisje stond. Een druipnat, transparant meisje van een jaar of acht. Het beeld dat ik zag kreeg ik niet helemaal scherp.

In mijn hoofd ving ik een zacht stemmetje op: “Ik wil met de poezen spelen.” Gevallen in een sloot in een weiland, dacht ik meteen. Daarom oogde ze zo doorweekt. Door mijn hoofd flitste: aan het spelen geweest, uitgegleden, ongelukkig terechtgekomen en verdronken in een akkersloot. Lang geleden. Een geest in mijn keuken! Ons pas gebouwde huis stond aan de rand van het dorp, grenzend aan weiland en maïsvelden. Was het kind ooit op deze plek overleden, daar waar wij nu woonden? Ik was begin dertig en niet

gewend aan onaangekondigd bezoek vanuit de geestenwereld.

Kssttt, ga weg!

Wat ik zag werd scherper. Het meisje zag er klein en tenger uit. Eerder zes dan acht jaar oud. Ze had een doorweekt blauwgrijs zomerjurkje aan, er overheen een wit schort met pofmouwtjes. Alsof ze was weggestapt uit een ouderwets kinderprentboek. Twee dunne natte, donkere vlechten hingen zielig aan weerszijden van haar hoofd naar beneden. Eén vuilwit strikje zat geplet in een vlechtpunt. Bemodderde witte sokjes in zachtgele klompjes. Haar jurkje droop van het groene slootwater. “Ik ben gevallen en durf niet naar mijn moeder toe”, hoorde ik klaaglijk in mijn hoofd. Wat moest ik aanvangen met deze natte verschijning? De poes blies nog een keer sissend haar kant uit en ik was het met de poes eens, dit was *freaky*. Hardop zei ik: “Ga weg! Ksst ksst”, alsof ik het tegen een lastige buurtkat had in plaats van een verdwaalde entiteit. Op de achtergrond hoorde ik het koffiezetapparaat pruttelen op het aanrecht. De oven pingelde dat de croissantjes klaar waren. Manlief riep vanuit de woonkamer: “Kunnen we ontbijten?” Floep, weg was de energie van het meisje. Goddank, ik was blij dat ze was afgedropen. Ik had geen zin in dode mensen over de keukenvloer. De poes rekte zich uit en deed weer normaal. Ze trippelde naar de andere twee katers die onverstoorbaar hadden doorgegeten aan hun brokjes. “Er stond hier net een dood meisje in de keuken”, zei ik tegen mijn man, “maar nu is ze gelukkig weer weg”. Hij

trok zijn wenkbrauwen op, zuchtte, schudde een tikje meewarig zijn hoofd en zei: “Dat meen je niet! Echt? Hoe krijg je het verzonnen.”

Helderziend

Als jong kind zag ik doorschijnende lichtwezens aan mijn bed. “*Jij* hebt een rijke fantasie!” werd lachend tegen me gezegd, de keer dat ik mijn ouders daarover vertelde. Ze deden niet moeilijk. Fantasie kon ik prima gebruiken voor het schrijven van opstellen en creatieve vakken op school. Uit hun reactie begreep ik dat die half doorschijnende, voorbij zwevende wezens door mij zelf verzonnen werden. De wazige vormen die ik zag bewegen aan de zijkanten van mijn blikveld waren producten van mijn eigen verbeeldingskracht. Ik vond het best knap van mezelf dat ik die wapperende wezens kon verzinnen. Als lastige exemplaren me bezochten, fantaseerde ik die eenvoudigweg de andere kant op.

Rond mijn negende jaar werden mijn ogen slechter. Ik zag steeds minder ver én minder lichtwezens om me heen. Indrukken uit de andere werkelijkheid raakten op de achtergrond. Mijn focus kwam te liggen op school, vriendinnen, studie, een relatie en later werk. Pas toen ik dertig werd kwam ik opnieuw in aanraking met de entiteitenwereld. Als beginnende regressie- en reïncarnatietherapeut moest ik behalve beschikken over basiskennis, ook met mijn intuïtie leren werken. Moeilijk vond ik dat. Tijdens gesprekken met cliënten wist ik zomaar ineens van alles. Hoe hun aura’s eruit zagen. Welke cliënt een weggestopt jeugdtrauma had.

Welke berichten overleden dierbaren wilden doorgeven. “Jij bent helderziend”, kreeg ik te horen. “Nee hoor,” zei ik dan “Ik zie niets helder, ik weet gewoon telkens wat.” Ik wist dingen. Informatie uit voorgaande levens. Wanneer energie van een overledene in de buurt van een cliënt rondhing. Bij vrouwen die op het punt stonden zwanger te worden zweefden er soms vrolijke, lichtgele zielsenergieën rond die popelden om geboren te worden. Zulke indrukken en weetjes kwamen uit het niets. Ik beschouwde die informatie als handige puzzelfragmenten voor het doen van goede therapie. Helderzienden, dat waren anderen. Van die mensen die dingen scherp zagen en die op paranormale beurzen stonden. Ik zag amper wat, wist gewoon veel. Maar na het bezoek van dat dode meisje in de keuken ging ik twifelen. Ik had haar echt gezien, niet verzonnen.

Water op de trap

Het waterige geestenmeisje vergat ik weer, tot de dag dat cliënt Max langskwam voor een therapiesessie. Max, een gevoelige man en violist van beroep, kwam voor zijn derde consult. Hij belde aan, ik deed open en we liepen samen de trap op naar de praktijkruimte. “Hé, er ligt hier allemaal water op de trap”, zei hij. Verbaasd keek ik naar de mahoniehouten traptreden. Ik kon me niet herinneren dat ik daarnet met de naar boven toe gedragen thermoskan heet theewater had gemorst. Zat de kan te vol met water en had ik de dop niet goed dichtgedraaid? Voordat Max binnenkwam liep ik de trap op en af, er lag geen druppel, maar nu

zag ik ineens flinke plassen water liggen op zeker tien traptreden. “Wat gek. Misschien lekt de thermoskan”, zei ik, “ik ruim het straks wel op”. Mijn aandacht had ik nodig voor het doen van de therapiesessie.

Na afloop van de sessie voelde Max zich wat onvast op de benen. Omdat hij diep in trance was geweest raadde ik hem aan buiten eerst te gaan lopen voordat hij in zijn auto zou stappen. “Bel straks even aan voordat je vertrekt”, zei ik, “dan weet ik zeker of je genoeg bij je positieven bent om veilig naar huis te rijden”. Hij beloofde dat, liep de trap af naar beneden, de voordeur uit en de tuin in. Ondertussen ruimde ik de sessie-aantekeningen op en bekeek ik de thermoskan. Geen lek.

Een kwartier verstreek. De voordeurbel ging. Dingdong. Max: “Ik voel me goed nu, ik kan zonder problemen autorijden. Ik heb een blokje om gelopen en in jullie tuin in de zon gezeten. Oh ja, weet je dat er bij jullie achterdeur een meisje staat? Ze wil naar haar moeder toe, maar ik denk dat ze dood is. Ik heb gezegd dat jij haar zal helpen.” Mijn hart sloeg een slag over, mijn benen werden slap. “Hoezo?” probeerde ik zwak. “Nou, jij bent toch paranormaal, jij weet hoe dat moet, ik niet.” Hij lachte. “Bedankt voor de sessie en tot de volgende keer!”

Hereniging

Diezelfde middag, na Max's vertrek, verrichtte ik mijn eerste ‘zielsoverzetting naar de andere kant’. Ik ging op de trap zitten, sloot mijn ogen en richtte mijn aandacht op het dode meisje. Floep, daar was ze, of althans haar

zielsenergie. Ogenblikkelijk klonk haar zachte kinderstem in mijn hoofd. Een tikkeltje verontwaardigd: "Jullie poes vindt mij niet lief". Ik schoot in de lach. Onze sissende poes had inderdaad niet lief gedaan tegen haar maar ik ook niet. "De poes was bang voor je in de keuken, ik ook." En ik begon een 'gesprek' met haar, net zolang tot ze begreep wat haar overkomen was en hoe ze was gestorven. Verdrongen in een sloot tijdens het spelen op de akker. Dat had ze eerder niet doorgehad. In de keuken wilde ze 'alleen maar met de poes spelen', verder niets. Ze begreep niet dat ze op dat moment al in de geestenwereld vertoefde.

"Ik wil naar mijn moeder toe maar ik kan haar niet vinden". "Ik ga je helpen. Kijk eens omhoog, zie je daarboven een piepklein lichtje? Daar wacht je moeder op je. Die kant moet je op." "Echt waar?" "Echt!" Aarzelend zweefde haar zielsenergie bij me vandaan, hoger dan de trap waar ik op zat, hoger en hoger. "Moet ik daarheen?" "Ja, je gaat de goede kant op. Jouw mama wacht al heel lang op je." Ik hoorde niets, het bleef stil. Haar zielsenergie was heel ver weg. Ik wachtte. En wachtte. Een minuut of vijf. Plotseling hoorde ik in de verte hoog boven mij een zacht en blij "Mamaaaaaaaaaa". Het kippenvel stond me op de armen en ik kreeg tranen in mijn ogen van ontroering. De zielsenergie van het overleden meisje was herenigd met de energie van haar (inmiddels ook overleden) moeder. Ik was erin geslaagd ze bij elkaar te brengen. Blij en opgelucht constateerde ik dat dit entiteiten-gedoe best meeviel. Zo'n verdwaalde kindergeest helpen was lang zo eng niet als ik had gedacht.

Druppelmysterie

Tegenwoordig loop ik niet meer weg voor entiteiten, hoewel ik nog jarenlang lacherig heb gedaan over mijn helderziende kwaliteiten. Het zal je maar gebeuren, een van slootwater druipend geestenmeisje tegenkomen in je eigen huis. Af en toe vraag ik me nog af hoe het destijds zat met die waterplasjes op de trap. De thermoskan van toen gebruik ik nog altijd in mijn praktijk. Die kan heeft nooit gelekt en lijkt het eeuwige leven te hebben. Als ik toen zelf water geknoeid had omdat de thermoskan te vol was, dan hadden er op de trap treden hooguit druppels gelegen. Synchroniciteit? Materialisatie, energie van een waterig geestje omgezet in materie? Ik weet het niet. De natte plekken op de trap hadden het formaat van kinderklompjes, dat geeft misschien te denken.

2.

MONNIKENWERK

Op reis met een dode monnik

Een overleden monnik hecht zich met zijn energie aan een voorwerp en reist van de ene plek naar de andere. Waar vindt hij rust?

Op een dag kreeg ik een cadeautje van een goede vriend. Hij was net teruggekomen van een zakenreis uit Oost-Europa en bracht 'iets leuks' voor me mee. Een klein, plat stukje hout van vier bij vijf centimeter met een gekleurd plakplaatje er op, voorstellende de heilige Maagd Maria, met aureool en kindje Jezus op schoot. "Hier, voor jou", zei hij. "Dit icoontje heb ik gekregen

toen ik op reis was. Het is speciaal gewijd door een priester in een beroemd klooster in Bulgarije. Leek me echt iets voor jou. Jij volgt toch een cursus iconen schilderen?” Ik had pas vier schilderlessen - iconen maken zoals monniken dat vroeger deden - achter de rug, een aangename bezigheid voor donkere winteravonden. Op een rustig tempo heiligen schilderen met tempera (poederverfpigment vermengd met eidooier, water en azijn) op een gladgeschuurd stuk eikenhout. De aartsengel die ik zorgvuldig na-penseelde was volgens goed gebruik een copie van een copie van een oud schilderwerk dat een Grieks-orthodoxe monnik ooit gemaakt had. ‘Mijn’ engel-in-wording zag er beslist fraaier uit dan dit kitscherig aandoend icoontje. Toch had dit nepperige dingetje iets aantrekkelijks al wist ik niet goed wat. Ik bedankte mijn vriend, vond het aardig dat hij aan mij had gedacht en zette het souvenirkje op een boekenplank in mijn praktijkruimte. Na verloop van tijd vergat ik dat het daar stond.

Energie-uitwisseling en dolende entiteiten

In de periode die volgde werkte ik niet alleen met cliënten en hun trauma's uit vorige levens, maar ook ineens opvallend vaak met cliënten die in hun dagelijkse leven last hadden van aangehechte energie van overleden personen (entiteiten). Op zich niets bijzonders. Ieder mens komt in aanraking met energie van anderen of dat nou energie betreft van levende personen of zielsenergie van mensen die al overleden zijn. Energie-uitwisseling is geen statisch gebeuren en ons energieveld/aura, dat zich in en rondom ons

lichaam bevindt, is voortdurend in beweging. Op bewust én onbewust niveau maken we de ene keer contact met prettige energieën om ons heen en voelen we ons daarna energiek en positief 'opgeladen', een andere keer zijn energiecontacten minder aangenaam en worden we er lichamelijk moe van. Dit hangt onder andere samen met hoe goed we gegrond zijn en hoe stevig ons eigen energieveld is.

Soms kan een aura zwakke plekken of gaten vertonen (het zogenaamde gatenkaas- of vergietmodel ☺) door trauma's die we in het verleden opliepen, of door veelvuldig alcohol- of drugsgebruik. Het is niet voor niets dat we bij therapie en spirituele groei spreken over 'heel worden'. Des te minder gaten in ons energieveld des te eenvoudiger we ongewenste energie van levende personen, maar ook van energievormen als dolende entiteiten, aura-lifters en obsessoren van ons vandaan kunnen houden. Niet alleen zwakke plekken in een aura maar ook een open type energieveld, kenmerkend voor paranormaal-gevoelige en/of hoogsensitieve personen, oefenen een grote aantrekkingskracht uit op entiteiten die de weg zijn kwijtgeraakt.

Als iemand sterft, verlaat zijn of haar zielsenergie het dode lichaam. Normaal gesproken is het de bedoeling dat een ziel een tijdje 'uitrust' en daarna weer plaatsneemt in een nieuw lichaam (reïncarnatie). Er kunnen echter vele redenen zijn waarom een ziel ergens blijft hangen of de weg kwijt raakt. Een open aura van een persoon is voor dwalende zielsenergieën zoiets als een open invitatie. Alsof ze zwevend in de

mist bordjes tegenkomen waarop staat 'hier moet je zijn, hier kun je er in en hier begrijpen ze je'. In de meeste gevallen hebben zulke rondwapperende ziels-energieën/entiteiten geen kwaad in de zin. Slechts een klein percentage zorgt voor problemen, de hardnekkige aura-lifters of kwaadwillende obsessoren. De meeste dolende entiteiten zijn gewoon de weg kwijt richting hun volgende incarnatie. Daarom voelen ze zich op hun gemak bij objecten, plaatsen of levende personen waarmee ze een overeenkomstige energietrilling hebben. Soort zoekt soort. IJle zielsenergie zoekt als vanzelf mensen op met soortgelijke energievelDEN.

Vervelende monnik in een vorig leven

Ik had, ondanks de 'spiegel' die cliënten me voorhielDEN daar waar het ineens veelvuldig werken met entiteiten betrof, niet direct in de gaten dat het gekregen icoontje van een extra energiegast was voorzien. En dat, terwijl ik heus wel wist en weet dat er aan antieke of speciale objecten energie kan kleven. Pas toen een van mijn cliënten een opmerking maakte over mijn kleding, dacht ik 'er zal toch geen dode monnik in mijn buurt rondhangen?' Ik droeg namelijk sinds het icoontje in mijn bezit was gekomen nieuwe leuke vestjes in modieuze kleuren. Speciaal gekocht omdat ze zo'n geinig capuchonnetje achterop hadden, een monnikenkap, zoals ik zelf grappend zei. Misschien werd het tijd dat ik ging uitzoeken wat ik met het onderwerp monniken had. Dankzij een geleide visualisatie 'terug naar een vorig leven', ontdekte ik dat ik in een ver verleden als middeleeuwse monnik geen

beste beurt had gemaakt (*). Ik haalde herinneringen op aan een leven waarin ik verslaafd was geraakt aan de drank én ontzettend jaloers was op een novice die prachtige miniaturen schilderde. Op onbeschofte wijze werkte ik haar het klooster uit waarin wij destijds verbleven. Typisch zo'n vorig leven dat emotioneel gezien bij mij schuldgevoel-sporen naliet; en daarmee een zwak plekje in mijn energieveld creëerde, daar waar het 't onderwerp monniken betrof.

Capuchon

En inderdaad, ik had óók een dode monnik over de vloer. Beter gezegd, zielsenergie van een overleden kloostermonnik. De entiteit had zich gehecht aan het door de priester in een Bulgaars klooster gewijde icoontje, dat bij mij terechtkwam. Veel last had ik niet van 'hem', behalve dat ik zin kreeg om pij-achtige kleding te dragen, de vestjes met capuchon. 'Hij' voelde zich op zijn gemak in mijn praktijkruimte bij het icoontje op de boekenplank, vond het gezellig als cliënten tijdens consulten over vorige levens in kloosters spraken, waardeerde het dat ik mijn eigen monnikenleven inmiddels had onderzocht en 'reisde' af en toe met me mee naar de lessen iconen schilderen. Ik liet het maar even zo.

() Dit verhaal vind je in het boekje 'Reïncarnatieverhalen. Lang zullen we leven!', hoofdstuk 16 'Elkaar kennen uit een vorig leven'. [Informatie over dit boekje vind je hier.](#)*

Dode, reizende kapucijn

Een maand later wandelde ik met vriendin R. door de Drunense Duinen, een uitgestrekt natuurgebied in Noord-Brabant. R. liet me een opgevouwen plattegrond zien die ze had meegenomen. “Uit voorzorg” zei ze, “want ik heb geen zin om hier te verdwalen.” Zo raakten we aan de praat over dolende entiteiten en vorige levens. Zij vertelde over een vorig leven dat ze had gehad als vrome Esseen, ik vertelde over mijn leven als mislukte monnik in de middeleeuwen. R. herinnerde zich nog een ander kloosterleven, een bestaan waarin ze als boerenjongen had gehoopt te mogen leren lezen en schrijven, eenmaal binnen de kloostermuren. Helaas, dat leven kwam de jongen niet verder dan keukenhulp. De boeken in de bibliotheek bleven voor hem achter slot en grendel. “Worteltjes schrappen en aardappelen schillen, dat was alles wat ik toen mocht doen. Lekker aards, dat wel”, lachte ze.

Pats! Ineens vanuit het niets, was ‘hij’ daar. We zagen en voelden hem allebei. Een vage gestalte, in grijsbruine pij met monnikenkap. We voelden hoe de lucht om ons heen zich samentrok tot een grote bubbel en verdichtte. “Jee, wat doet die monnik hier?” riep R. Tja, op dat moment dacht ik ook ‘wat doen we ermee’ en zei tegen haar “Zullen we hem samen naar Het Licht kletsen, hij moet toch verder.” We besloten met de entiteit in gesprek te gaan, voor zover dat kan met rondzwevende zielsenergieën, en gebruikten een combinatie van telepathie, gedachten opvangen/overbrengen en af en toe hardop vragen stellen. We kwamen er achter dat ‘hij’ een kapucijner monnik was

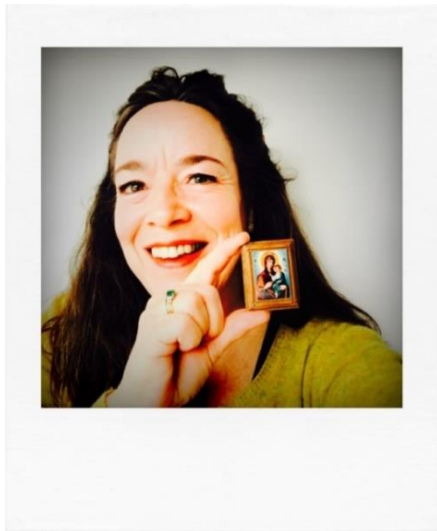
geweest die na zijn dood - een paar honderd jaar geleden - eerst in de buurt van zijn sterfplek als zielsenergie had rondgehangen en daarna verder zweefde van klooster naar klooster. Uiteindelijk vond hij een tijdelijk thuis bij Grieks-orthodoxe monniken in Bulgarije. Maar omdat daar het klooster leegliep en er steeds minder monniken waren waagde hij een overstap. Hij hechtte zijn energie aan een door een priester gewijd icoontje. En zo belandde hij bij mij.

De juiste plek

“Waar wil je naar toe?” vroeg ik. ‘Een plek van licht en overzicht’ zag hij niet zitten, hoe R. en ik hem daartoe ook probeerden over te halen. Na diverse pogingen van onze kant klonk er opeens in mijn hoofd een mannenstem, licht en vrolijk van toon: “Ik zit hier goed. Hier blijf ik voorlopig.” Floep, weg was alle monniken-energie. Vriendin en ik bleven verbaasd staan, op een mooie natuurplek, dat wel. De lucht om ons heen voelde weer normaal aan, geen dode monnik meer te bekennen. We liepen een stukje verder door de stuifduinen, richting openbaar bankje, en gingen zitten. “Jij hebt toch een plattegrond bij je van deze duinen. Waar zitten we eigenlijk?” vroeg ik. R. haalde de kaart tevoorschijn, vouwde ‘m open en zocht met haar vinger op het papier. “Ah, hier ongeveer. Krijg nou wat. Kijk! Weet je wat hier met kleine, schuine lettertjes staat? Dat hier vroeger een klooster stond, een kapucijnerklooster.” We konden het amper geloven maar het stond er echt. Wat een perfecte locatie om de

zielsenergie van een dode kapucijner monnik die nog niet naar Het Licht wilde, hier af te zetten!

Hierna heb ik 'hem' nooit meer gezien of gevoeld in mijn nabijheid. We hadden elkaar een korte periode nodig. 'Hij' voor de gezelligheid, ik om schuldgevoelens uit mijn eigen monnikenleven op te kunnen ruimen. Niets gebeurt voor niets. Dolende entiteiten zijn niet altijd eng, soms zijn ze zelfs grappig en nuttig. De werelden van de levenden en de doden lopen in elkaar over. Zielen, met of zonder lichaam, hebben elkaar nodig.

Het icoontje ☺

In de voetsporen van de Kapucijnen

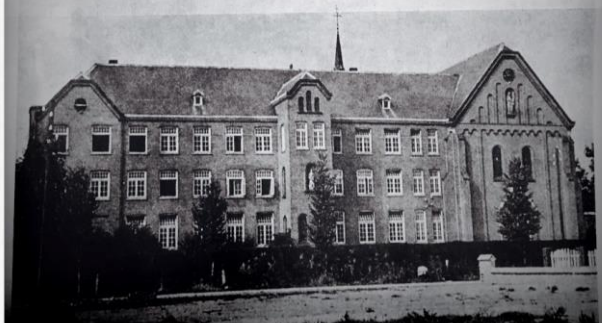
Op zaterdag 16 april van 12:30 tot 15:00 uur verzorgen gidsen van Nationaal Park De Loonse en Drunense Duinen een voorjaarswandeling die zal leiden naar de Kapucijnenberg. De gids neemt de deelnemers vanuit het al sinds 1244 beschreven gehucht Giersbergen mee, terwijl hij vertelt over de historie van Giersbergen en over de Kapucijnen die hun activiteiten ontplooiden in deze omgeving.

De Kapucijnenberg is gelegen middenin het stuifzandgebied en geeft een prachtig uitzicht over de zandvlaktes van Nationaal Park De Loonse en Drunense Duinen. Maar wie waren de Kapucijnen en hoe komt deze 'berg'

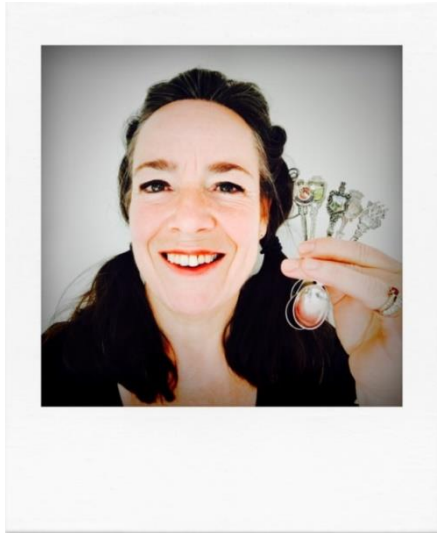
aan zijn naam? Tijdens de wandeling worden deze vragen beantwoord. Daarnaast zal de gids allerlei leuke wetenswaardigheden vertellen over de natuur die ontwaakt uit haar winterslaap. Wanneer en waar? De wandeling

vindt plaats op zaterdag 16 april van 12:30 tot 15:00 uur. Kosten zijn € 5,- voor volwassen en € 4,- voor kinderen tot en met 12 jaar. Het vertrekpunt van de activiteit is Herberg De Drie Linden in Drunen.

Vooraf aanmelden voor deze activiteit is verplicht. Honden zijn niet toegestaan. Kijk voor informatie en aanmelden op www.np-deloonseendrunenseduinen.nl > activiteitenkalender

Nadat dit verhaal over de geest van de monnik in de ParaVisie was verschenen, ontving ik van vriendin R. een wel heel toepasselijk door haar uitgeknipt kranten-artikel.

3.

SMALL - MEDIUM - LARGE

De verdwenen theelepeltjes

Vroeger spaarde ik theelepeltjes. Kwam het daardoor dat ik vriendin Ineke kon helpen met een zoekgeraakt doosje lepels? Of heb ik een paranormaal talent: schouwen op afstand?

“Weet jij iemand die advies, raad of tips kan geven over een antiek lepeldoosje dat jááááären geleden zoek is geraakt in huis?” Vriendin Ineke zond me via Facebook een privéberichtje. “Mijn paps heeft jaren geleden dat ding opgeborgen toen hij op vakantie ging. Mijn mams

roept af en toe dat ze er een medium bij gaat halen. Mijn pa raakt overtuigd dat dat ding gejat is." In een opwelling typte ik terug: "Heb je een foto van dat doosje? Ik kan proberen er eens op in te zoomen. Misschien zie ik wat, je weet nooit." "Helaas niet. We hebben er geen foto van. Mijn moeder heeft het lepel-dooosje van mijn opa gekregen. Het ding zit vol zilveren lepeltjes. Mijn vader heeft het op zo'n ongebruikelijke plaats neergelegd dat hij niet meer weet waar."

Lepeltje-lepeltje

In mijn hoofd vormde zich het beeld van een klein rechthoekig kistje gevuld met zilveren theelepeltjes. Ik typte terug: "Het enige dat ik weet is dat het toch in huis moet zijn. Het is niet gestolen." Waar haalde ik die zekerheid vandaan? "Het kistje bevindt zich niet op de begane grond maar op een verdieping in huis. Ik zie een kamer voor me met een schuine dakwand. Die schuine ruimte is benut om een berging van te maken. Als je vanuit de kamer gezien in die bergruimte komt, staat het kistje links om de hoek. Het staat uit het zicht, als je die berging in kijkt, net om het hoekje. Daarom is het misschien nog niet eerder gevonden. Het materiaal eromheen, van de berging, is van gipsplaat." Ik eindigde met "Nou ja, misschien kan je hier wat mee" en voegde een flauw grapje toe over lepeltje-lepeltje liggen, dat dat zo fijn slaapt. Vriendin Ineke beloofde de informatie door te geven aan haar ouders en ik verwachtte hier niets meer op te horen.

Small, medium, large

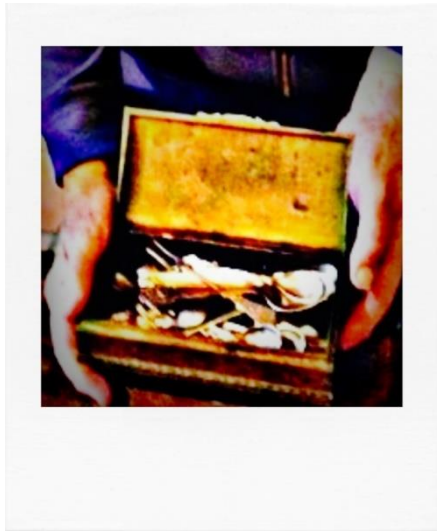
Ook al beschik ik over enige helderziende kwaliteiten - die ik eigenlijk alleen inzet voor het doen van (snellere) therapie met cliënten - ik ben geen helderziende die op verzoek een kijkje neemt in de andere werkelijkheid. Paragnosten zijn er wat mij betreft in *small*, *medium* en *large*, daar waar het hun schouwende talenten betreft. De een kan beter helderzien dan de ander en omdat ik me meer therapeut en schrijver voel dan medium, reken ik me gemakshalve tot de kleinste variant ☺.

Gevonden!

Enkele weken later was het Moederdag. Op mijn smart-phone zag ik een gemiste oproep van Ineke en een ingekomen voicemail. Zij en bellen op zondag? Ze *WhatsApp* meestal. Nieuwsgierig geworden luisterde ik haar ingesproken berichtje af. "Jubel, jubel! De lepeltjes zijn gevonden!" Ineke struikelde bijna over haar woorden, zo opgewonden klonk haar stem. "Vorige week had ik al aan mijn vader gezegd waar hij moest gaan zoeken, maar vandaag besloten we met zijn allen nog een keer te zoeken door ons goed in te beelden wat jij had gezegd. En we hebben het gevonden! Je hebt mijn moeder aan het huilen gekregen want ze is zo ontzettend blij dat het doosje met antieke lepeltjes, met alle herinneringen die erbij horen, weer gevonden is. Dank je, dankjewel!"

Twintig minuten later zond Ineke een foto naar mijn mobiel. Een foto waarop haar moeder, blij lachend en een tikje ontroerd, te zien was met haar teruggevonden lepeltjes. Ik schrok een beetje van de foto,

want direct dacht ik, ja, precies zó had ik het 'gezien'. Hoewel Ineke het steeds had gehad over een *doosje* met lepeltjes, had ik in mijn hoofd de hele tijd een plaatje gezien van een mini-kistje, gevuld met zilveren theelepeltjes. En zo zag het kistje eruit dat haar moeder op de foto toonde. Wat fijn dat Inekes moeder, op Moederdag nota bene, een voor haar belangrijk item terugvond, dat ze al jaren kwijt was.

Het lepeldoosje van Inekes moeder

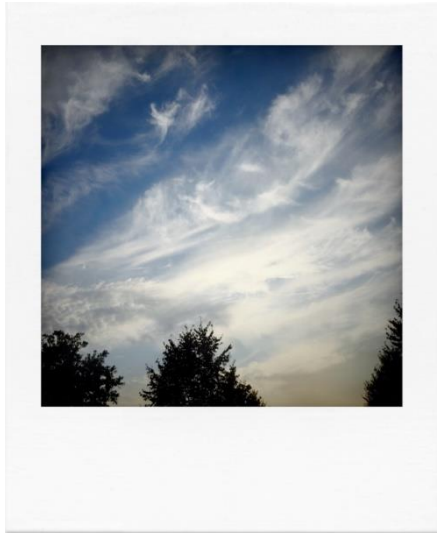
Paranormaal talent uit een vorig leven?

Toen ik zestien jaar oud was, spaarde ik zilveren theelepeltjes. Mijn opa maakte in die tijd speciaal een groot wit houten bord voor me, voor aan de muur.

Daarop kon ik tientallen lepeltjes in klemmetjes klikken. Lepeltjes, met op het uiteinde afbeeldingen van bloemen en landen, lepeltjes die jaren later overigens gewoon in de keukenlades terechtkwamen. Was ik vanwege mijn vroegere verzameling bevattelijk geweest voor een juiste paranormale ingeving van verdwenen lepeltjes van een ander? Ik vond het een aparte ervaring dat ik het lepeldoosje van iemand anders voor me zag, in een voor mij totaal onbekend huis, op een mij onbekende plek. Of betrof het een restje paranormaal vermogen? Oude kennis, die even om de hoek piepte? Lang geleden leerde ik namelijk, in een vorig leven als Soemerische tempelpriesteres (*), schouwen op afstand. Die tempelzieneres van toen, zou met haar helderziende kwaliteiten nú zeker in de categorie *large* vallen als medium.

(*) Je kunt het e-book 'Liefs uit... oud-Egypte' gratis downloaden via [deze webpagina](#). Hierin staan reïncarnatieverhalen die zich afspelen in het oude Egypte.

4.

SKY FALL

Zo boven, zo beneden

Vliegangst kan te maken hebben met nare ervaringen in vorige levens. Soms kun je ook bang worden van voorgevoelens die bij een crash horen die nog moet plaatsvinden.

Weet je dat er ontzettend veel mensen vliegangst hebben? In Nederland is één op de drie personen bang om met een vliegtuig te reizen. Dat is nogal wat. Ze zijn bijvoorbeeld angstig bij het horen van onverwachte geluiden tijdens de vlucht, hevige turbulentie of bang

voor de afgesloten kleine ruimte waarin ze met anderen dicht op elkaar zitten. Sommigen houden graag zelf de controle en vinden het lastig als een piloot tijdelijk het gezag voert over het vliegtuig. Vliegangst verschilt per persoon. Gelukkig is de kans dat er werkelijk iets misgaat statistisch gezien erg klein.

Vliegangst

Mijn allereerste vliegreis richting vakantiebestemming herinner ik me nog goed. Ik vond het leuk om te gaan vliegen. Opstijgen, ge-wel-dig! De vlucht zelf, een beetje spannend. Prachtig uitzicht door het raampje op een strakblauwe lucht boven een wit wolkendek. Hapje, drankje. Prima te doen. Echter, toen de piloot het vliegtuig liet dalen om de landing in te zetten stond het zweet ineens in mijn handen. Mijn hart klopte als een gek, mijn keel werd droog. Plotseling was ik er heilig van overtuigd dat precies dit toestel waarin ik zat, zou neerstorten. Pas nadat de wielen van het landingsgestel de baan raakten, verdween mijn paniek en werd ik weer rustig. Op de terugreis overkwam me hetzelfde. Alles verliep perfect tot ik vlak voor de landing de angst opnieuw voelde opkomen. Omdat ik geen zin had in een derde zweterige vlucht met angstige momenten, besteedde ik aandacht aan dit probleem. Het was me een raadsel waarom ik dacht dat uitgerekend 'mijn vliegtuig zou gaan crashen'.

Ufonaut in een vorig leven

Met een vriendin, net als ik reïncarnatietherapeut, besprak ik mijn angst. Vakkundig leidde ze me in lichte

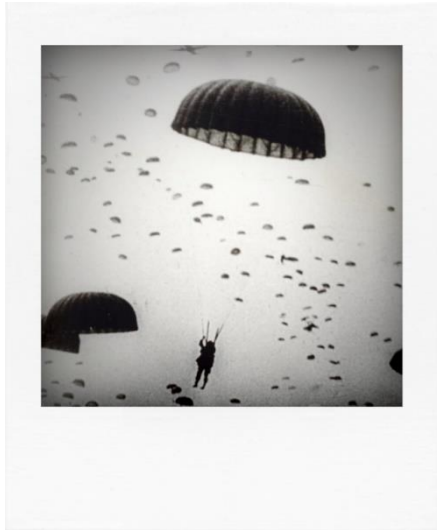
trance terug naar de bronoorzaak van het probleem, een ervaring in het verleden. Tot ons beider verbazing bleek dit om een buitenaardse ervaring te gaan die zich wel heel erg lang geleden had afgespeeld.

Afkomstig van een ander sterrenstelsel was ik, een vreemdsoortig langgerekt dun wezen, in mijn super-sonische voertuig (een lang grijsmetalig ding in raket-vorm) op weg naar een nieuwe planeet. Me verheugend op mogelijk contact met andere wezens. Na een lange ruimtevlucht zette ik de daling in. Was ik overmoedig? Handelde ik te snel? Een technisch mankement? In extreme herrie vibreerde ineens alles om me heen. Mijn voertuig spatte uit elkaar vlak voordat ik had kunnen landen. Ik overleefde het niet. In één klap werd ik gereduceerd tot een vormeloze energiemassa. *Mission not accomplished.* Jammer. Een nieuwe incarnatie nog eens proberen.

Het voertuig waarin ik me toen bevond was uiteengespat na het minderen van snelheid, bij het inzetten van de daling om te gaan landen. Echter, 'mijn raket' stuitte op extreme luchtdrukverschillen in de mij totaal onbekende atmosferische lagen van de planeet die ik naderde. Kaboem!

Was hier sprake van een vorig leven? Een symbolische ervaring? Een geboorteherinnering (indalen)? Mijn collega rondde de voor mij traumatische ervaring in de ruimte netjes af, maar ik hoorde haar denken: 'ufonauten à la Von Däniken, jaja, dat zal wel'. Ondanks haar ongeloof onthield ik iets belangrijks. In een modern hedendaags lijnvliegtuig zijn aardse wolklagen makkelijker te passeren en bezit een piloot adequate

kennis over weersomstandigheden en te passeren wolkenlagen. Een landing hoeft niet tot een crash te leiden. Na deze sessie liet ik me voortaan rustig vervoeren in vliegtuigen. Vorig leven of niet, de angst om neer te storten in 'mijn vliegtuig' was voorbij.

Parachutist in de Tweede Wereldoorlog

Parachutist in oorlogstijd

Dat iedere vliegangst anders is, merkte ik toen techneut Martin (48) in mijn praktijk kwam voor een consult. Martin zocht antwoorden op voor hem belangrijke vragen over hoe hij zaken in zijn leven anders kon aanpakken. Tijdens ons gesprek meldde hij terloops dat hij 'een klein vliegtuigprobleempje' had.

Vliegen voor zijn werk vond hij een noodzakelijk kwaad. Martin was niet bang voor de vliegreis maar hij vond het vervelend dat hij tijdens een vlucht zo vaak naar het toilet moest: "Uren voorafgaand aan een vlucht drink ik niets en tijdens het vliegen ook niet. Toch moet ik in het vliegtuig ieder kwartier naar het toilet omdat ik bang ben dat ik anders in mijn broek plas." Hij zag steeds meer op tegen zakelijke vliegreizen, ook al deed hij dat wel. "De hele vlucht ben ik bang dat ik moet plassen als ik in de lucht ben."

Martin bleek een vorig leven te hebben gehad tijdens de tweede wereldoorlog. Ik zag beelden van hem als jonge, Amerikaanse soldaat/parachutist die zeer ongelukkig was neergekomen na een dropping van geallieerde troepen. Vlak nadat de parachutist samen met anderen uit een vrachtvliegtuig was gesprongen, rukte een onverwachte sterke windvlaag hem de verkeerde kant op. Met een gedeeltelijk geopend valschermsuisde hij met een noodgang naar beneden, richting bos. In plaats van veilig te landen op een open weide, kwam hij keihard neer in hoge bomen. Takken braken niet alleen zijn val, maar ook zijn beide benen. Het laatste dat de jonge springer nog voelde - vlak voordat hij door vijandelijke soldaten neergeschoten werd vanaf de grond - terwijl hij hulpeloos in een boom bungelde, was dat hij het tussen zijn bovenbenen nat voelde worden. Van pure doodsangst liet hij zijn urine lopen. Iedere keer als Martin, inmiddels een leven later, op een van zijn reizen 'in de lucht was', herinnerde zijn huidige lichaam op onbewust niveau de noodlottige parachutesprong. Martins lichaam kon

verleden en heden op zulke momenten niet goed uit elkaar houden.

In het kort legde ik hem uit hoe 'angst in de lucht om in zijn broek te plassen' vermengd was geraakt met traumatisch sterven in oorlogstijd. Hij knikte bevestigend met zijn hoofd en zei: "Ik heb altijd al wat gehad met die oorlog maar wist niet precies wat. Dit klinkt heel logisch." Op dit parachutistenleven gingen we niet verder in, Martin wilde andere zaken bespreken die op zijn lijstje stonden, maar 'deze zij-sprong' in het consult vond hij wel grappig.

Een maand later ontving ik een blijde e-mail van hem. Martin zat op een of ander Indonesisch vliegveld en had tijd over tussen twee vluchten in. Hij mailde: "Veilig geland, ben voor het laatst op Schiphol naar het toilet geweest voordat ik in het vliegtuig stapte. Tijdens de lange vlucht nergens meer last van gehad." Dat zijn probleem zo snel verleden tijd zou zijn, daar had ik niet eens op durven hopen. Soms kan een piepklein reïncarnatie-inzicht groots uitpakken.

Opnieuw angstig in een lijnvliegtuig

Na mijn eigen ufonautensessie reisde ik jarenlang probleemloos in vliegtuigen de wereld over, tot in december 2006. Met manlief vloog ik naar onze kerstvakantiebestemming, van Amsterdam naar Kuala Lumpur, in een vliegtuig van *Malaysia Airlines*. Vrij snel na het opstijgen kreeg iedereen een drankje en maakten de meeste passagiers zich klaar om te gaan slapen, het zou een lange vlucht worden. Maar na jaren heerlijk ontspannen te zijn geweest tijdens alle vliegreizen

durfde ik dit keer niet in slaap te vallen. Onder het vliegtuigdekentje maakte ik me plotsklaps ernstig zorgen. Over welke landen vlogen we eigenlijk heen? Passeerden we gebieden waar het oorlog was? Best eng. Hoe hoog vloog ons vliegtuig? Zou een granaat of raket, afgeschoten vanaf de grond, ons per ongeluk kunnen raken? Kon een vliegtuig zomaar uit de lucht geschoten worden? Link hoor, die oorlogen overal in de wereld. Ik weet nog dat ik een slapende manlief wakker porde en hem vroeg of hij wist of we boven oorlogsgebieden zouden vliegen. Zoiets was toch hartstikke gevaarlijk! Zouden piloten daarmee wel rekening houden? Hij vond me een angstige zeur en stelde me gerust, zoiets kon niet gebeuren. “Maar waar vliegen we dan nu?” vroeg ik. “Ergens boven Rusland of Mongolië”, antwoordde hij. “We zitten hoog genoeg met dit vliegtuig, ga nou slapen!” In slaap vallen lukte niet, met geen mogelijkheid. Ik voelde me misselijk van angst. De rest van die lange vlucht bleef ik wakker en probeerde ik een boek te lezen. Volgens mij kon het vliegtuig ieder moment ‘uit de lucht vallen’. Ik snapte niets van mijn paniekgevoelens. Gelukkig had ik bij vliegreizen die hierna kwamen totaal geen last meer van angstgevoelens, zelfs niet in krakkemikkige toestellen van slecht bekend staande vliegtuigmaatschappijen. Hoogstens had ik lichte stress bij het inpakken van mijn handbagage (teveel kilo’s?) en maakte ik me druk over of we ruim op tijd op Schiphol zouden arriveren om een vlucht te halen.

MH17

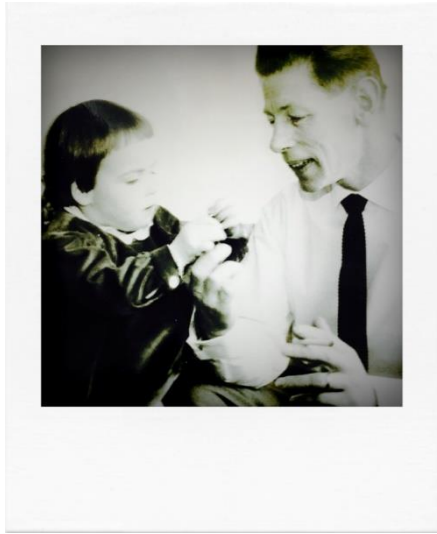
Op 17 juli 2014 werd de MH17 uit de lucht geschoten, een vliegtuig van *Malaysia Airlines*, op weg van Amsterdam naar Kuala Lumpur. 'Mogelijk neergehaald door een raket', hoorde ik op het nieuws. Ergens in de Oekraïne. Wat?! Rusland? Uit de lucht geschoten? Vijf minuten lang zat ik verstijfd achter mijn laptop, daarna kreeg ik het ijskoud en begon ik te bibberen van schrik. Dezelfde vlucht, dezelfde vliegroute, dezelfde maatschappij, ongeveer op dezelfde plek en hoogte, alleen jaren later! Waren mijn angstige gevoelens tijdens de vlucht in 2006 'voor'gevoelens geweest? Een paranormale waarneming van een crash die nog moest gaan plaatsvinden?

Wat is tijd

Als 'tijd' niet bestaat, net zoals doodgaan van een lichaam niet het einde betekent voor zielsenergie, ving ik dan iets op van samengebundelde emoties in de kosmos? Omdat ik paranormaalgevoelig ben en al een energieconnectie had met crashen in de lucht (ufo-naut/raket)? Bestaan vorige levens en toekomstgebeurtenissen niet en is alles één? Hoef ik dit zelf (nog) niet helemaal te snappen maar moet ik hier wel over nadenken en er over schrijven? Opdat anderen er ook over kunnen nadenken?

'Zo boven, zo beneden' staat voor de verbondenheid tussen micro- en macrokosmos. Mensen (zielsenergie in aardse lichamen) zijn allemaal energetisch met elkaar verbonden. Als we overlijden gaat onze ziel verder en beginnen we opnieuw en opnieuw. Of je nu ufonaut, parachutist of vliegtuigpassagier bent geweest. Sky fall. Zo vlieg je nog hoog in de lucht, zo ben je beneden, op de grond. Zo boven, zo beneden.

Mijn opa en ik (1963)

5.

CONTACT MET OVERLEDEN OPA

Doodgaan is niet per definitie verbonden aan ‘nooit meer zien’ of ‘geen contact meer hebben’. Nadat mijn opa stierf, kwam hij nog één keer bij me langs.

Ken je dat liedje van Annie M.G. Schmidt uit de musical *Ja Zuster, Nee Zuster*, ‘*Mijn opa, mijn opa, mijn opa, in heel Europa was er niemand zoals jij*’. Als ik dat liedje hoor denk ik altijd even aan mijn opa van moeders kant aan wie ik fijne herinneringen heb.

Naast zorgzame echtgenoot, goede vader en lieve opa, was Adriaan Bassant een hardwerkend timmerman, talentvol tekenaar en fantastisch verhalenverteller. Hij kwam uit een familie waar tarotkaarten leggen, magnetiseren en voorspellende dromen hebben tot de gewone dagelijkse dingen van het leven behoorden. Voor zijn beste vriend, die openlijk homoseksueel was, nam hij het altijd op. In de jaren dertig van de vorige eeuw was dat tamelijk ongewoon voor een getrouwde heteroseksuele man met vrouw en kinderen. Wat er ook gebeurde, zijn vriend kon op hem rekenen. In sociaal en spiritueel opzicht was mijn opa zijn tijd ver vooruit.

Herinneringen die verbinden

Aan mij, zijn kleindochter, vertelde hij vele verhalen ‘uit de oorlog’. Met herinneringen aan een vorig leven in een concentratiekamp nog vers in mijn eigen pubergeheugen, hing ik aan zijn lippen als hij over de Tweede Wereldoorlog vertelde. Als dertiger verstopte hij zich in 1944 in een kolenhok om te voorkomen dat hij vanuit Rotterdam weggevoerd zou worden als dwangarbeider naar Duitsland. Een buurman verraadde hem. Adriaan moest vrouw en kinderen achterlaten. Door de Duitse bezetters werd hij gedwongen te werken aan de spoorwegen in Duitsland, die voortdurend gebombardeerd werden door de Geallieerden. Hij maakte daar gruwelijke bombardementen mee, zag vrienden sterven, leed honger, maar overleefde. Na lange omzwervingen kwam hij weer thuis bij zijn gezin, weliswaar met nachtmerries over de oorlogs-

gebeurtenissen die hem tot aan zijn dood in de greep hielden. Na de bevrijding in 1945 pakte hij zijn timmerwerk weer op. Gelukkig blonk mijn opa ook uit in het verzinnen van grappige sprookjes die goed afliepen ☺.

Als kind was ik een goede timmermansleerling. Omgaan met hamer, nijptang, combinatietang, spijkers en schroeven leerde ik van hem. Net zoals verstekzagen, beitelen en boren. Als vrouw klus ik nog altijd beter dan menig man. Net als hij heb ik een 'timmermansoog'. Ik zie het direct als schilderijen aan de muur niet waterpas hangen of als er iets uit het lood staat. Hij bracht me alle *ins & outs* bij van fotografie. Beeldcompositie, negatieven ontwikkelen, foto's afdrukken in de donkere kamer. Zo opa, zo kleindochter. Dat we allebei paranormaalgevoelig waren en ons 'derde oog' gebruikten, begreep ik pas ná zijn dood.

Franse kathedraal

Mijn opa geloofde in buitenaardse beschavingen, lang voordat dit een *hype* werd in de jaren negentig. Regelmatig zei hij: "Ik hoop heel oud te worden. Ik wil er graag bij zijn als buitenaardse wezens landen op onze aarde. Het kan niet zo zijn dat wij de enige levensvorm zijn in het heelal." Zijn interesse in andere volkeren en oude culturen was groot. Ik vertelde hem over mijn spontane herinneringen aan vorige levens, hij over de zijne: "In de middeleeuwen mocht ik meebouwen aan een grote Franse kathedraal. Ik denk dat het in Chartres was. Glas-in-loodramen zetten. Ik ben nu nóg trots op wat ik toen gemaakt heb." Allebei

vonden we dat normaal, dat we vorige levens hadden gehad en daarover konden vertellen.

Als klein kind kreeg Adriaan thuis en op school de bijnaam 'de kleine Rembrandt'. Niemand in zijn familie kon zo mooi tekenen als hij. Daarover zei hij: "Rembrandt van Rijn was ik niet hoor, maar in een ander leven ben ik wel eens kunstschilder geweest. Zonder scholing gaat het tekenen en schilderen me nu te eenvoudig af." Piramides in Egypte trokken hem aan als geen ander. "In die tijd was ik daar", mompelde hij voor zich uit, fotoboeken doorbladerend met daarin afbeeldingen van faraografschatten uit het oude Egypte. Soms mocht ik die boeken onder het hoofdkussen leggen van mijn bed, als ik bij hem en oma logeerde. Egypte, dat voelde aan als thuis.

Kom je langs, als je dood bent?

Tot op hoge leeftijd was hij actief en geïnteresseerd in het wereldnieuws. In het zorgcomplex waar hij zijn laatste levensjaren doorbracht, mocht hij nog een kat in zijn appartement houden. Zichtbaar genoot hij van Staartje, zoals hij de poes noemde. Iedere dag kocht hij voor zichzelf én de poes wat lekkers. Bakte hij een biefstukje, dan kreeg Staartje een blikje zalm. Opa's kip met champignons uit de oven, appeltaart met citroen en zijn zelfgebakken appelbeignets werden geroemd binnen onze familie. Hij was een uitstekende kok.

Doodgaan vond hij niet echt problematisch: "Aan ieder leven komt een eind. Ik ben nieuwsgierig naar wat er te zien is als mijn geest na de dood voortleeft." Vroeg ik hem naar plannen voor een volgend leven, dan lachte

hij hardop: "Eerst je oma opzoeken. Ik wil best nog een keertje met haar trouwen."

"Opa, ik ga je missen als je er niet meer bent. Kom je langswapperen als geest, als je dood bent gegaan?" voeg ik. "Tuurlijk meid, ik laat je weten hoe het daarboven is."

Laatste afscheid

De laatste keer dat ik hem in levenden lijve zag, in 2002, lag hij op sterven. Bij het binnengaan van de kamer waarin hij op bed lag, viel me op hoe zijn serene, magere en verstrakte gezicht leek op dat van een gemummificeerde oud-Egyptische priester. 'Dus toch', dacht ik, 'hij heeft een vorig leven gehad bij de piramides'. Poes Staartje lag dicht tegen opa aan, op het bed. Het beestje keek telkens schichtig van mij naar een plek een meter of twee boven opa's lichaam, in de lucht. Daar hing opa's zielsenergie, halverwege bed en plafond, klaar voor vertrek naar andere oorden.

Tegen de verpleegkundige die in de kamer rondrentelde, zei ik: "Staartje snapt niet goed dat zijn baasje daarboven is", wijzend naar het plafond. "Mijn opa is half uit zijn lichaam met zijn energie." "Doe niet zo eng!" reageerde ze geschrokken. "Die kat wijkt al dagen niet van zijn zijde en kijkt telkens naar boven." Ik probeerde uit te leggen dat ik het juist mooi vond. Trouwe Staartje volgde met gespitste oortjes de deinende zielsenergie van haar baasje.

Een half uur zat ik op een stoel naast opa's bed. Als ik hardop tegen hem sprak zag ik zijn zielsenergie, als een dunne stoomwolk, naar beneden zakken richting

lichaam. Maar plaatsnemen in zijn stervende lichaam, lukte niet meer. Op niet al te lange termijn zou hij zijn lichaam loslaten en de energieverbinding definitief verbreken. “Tot ziens, opa”, zei ik, voordat ik hem ten afscheid een kus op zijn perkamentachtige wang gaf. In het bijzijn van de verpleegkundige zwaaide ik naar boven, waar zijn aura halverwege de kamer heen en weer zwabberde. “Bedankt voor alles.”

Contact!

Natuurlijk was ik verdrietig om zo’n lieve opa te moeten missen, maar de mooie herinneringen aan hem bleven. Ik ging er vanuit dat ik hem snel weer zou zien, op astraal niveau. Misschien tijdens een droom of als voorbij zwevende entiteit. Maar er gebeurde helemaal niets. Na verloop van maanden vergat ik simpelweg dat hij bij leven beloofd had ‘zeker langs te komen.’ Opa werd 89 jaar.

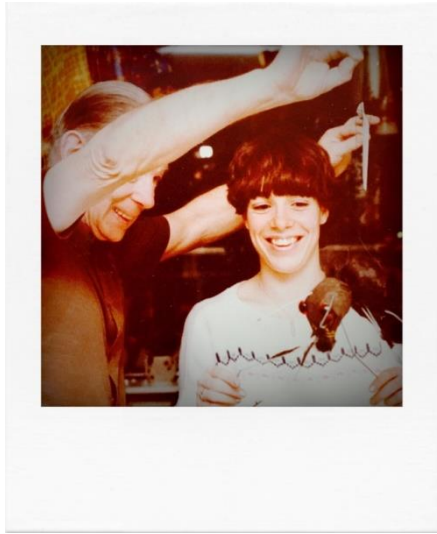
Na vier jaar, in 2006, liet hij *out of the blue* van zich horen. ‘s Nachts lag ik lekker te slapen in bed. Plotseling werd ik wakker. Heel duidelijk voelde ik de zielsenergie van opa om me heen. Geen koude windvlaag maar een ijle, langgerekte wolk, die zacht aanvoelde en vriendelijk om me heen draaide. Ik ging rechtop in bed zitten. Klaarwakker. “Opa?” fluisterde ik zachtjes, om manlief die naast me sliep niet wakker te maken. “Wat doe jij hier?” “Kind, ik had je toch beloofd langs te komen. Het is hier geweldig! Ik wist niet dat het zo mooi was na de dood. Ik reis overal naar toe.” “Moet je niet richting oma?” “Nee, ik ben voorlopig nog niet klaar met reizen. Deze nieuwe werelden zijn zo

bijzonder! Ik vlieg overal naartoe, waarheen ik maar heen wil.” “Waarom kom je nu pas langs?” “Het is hier zo prachtig, ik ben nog lang niet uitgereisd.” “Mis je ons niet?” vroeg ik, doelend op iedereen van de familie die hem wèl miste. In mijn hoofd klonk zijn vertrouwde schaterlach, gevolgd door een regen van tinkelende kristallen belletjes. Een prachtig geluid, dat bijna on-aards klonk. Dwars door de tingelklanken hoorde ik een bulderend gelach, daarna klonk zijn stem in mijn hoofd, met onvervalst Rotterdams accent: “Het enige dat ik hier mis, is een goed stukkie vlees!”

Langzaam dreef zijn energiewolk weg uit de slaapkamer. Glimlachend kroop ik onder het warme dekbed, denkend aan de gebakken biefstukjes waar hij zo van hield. Wat een wonderlijke ontmoeting. Wat was ik blij dat hij woord had gehouden en langs was gekomen!

In carno - in het vlees

Onze ziel wordt vaak voorgesteld als een energieveld van licht, een flexibel aura. Wanneer zielsenergie definitief een dood lichaam verlaat, is een leven voorbij. Verbindt een ziel zich weer met een nieuw lichaam dan spreken we van reïncarnatie. Re-in-carno, Latijns voor ‘terugkeren in het vlees’. Bij het schrijven van dit artikel vroeg ik me af waar opa’s zielsenergie zich op dit moment bevindt. Ik heb werkelijk geen idee. Misschien is ‘hij’ ergens opnieuw begonnen, gereïncarneerd, of zweeft-ie nog steeds gezellig rond in andere dimensies. Van 1913 - 2002 verbleef zijn ziel in een mensenlichaam, een gezond stukje vlees ☺, en was hij mijn opa. *‘In heel Europa, niemand zo aardig als hij!’*

*Opa en ik (1976), hij was een ster in het maken van
sinterklaassurprises*

*Nadat dit artikel 'Opa en een goed stukje vlees' in
maandblad ParaVisie had gestaan, ontving ik een e-
mail van een neef, ook kleinkind van opa, die ik in geen
jaren had gezien of gesproken.*

*Vanwege de scheiding van zijn ouders 'raakte hij het
contact met onze lieve opa kwijt'. Hij vond het bijzonder
om te lezen welke fijne herinneringen ik aan onze opa
had. Ik kon mijn neef vertellen dat opa hem nooit had
vergeten en dat opa veel verdriet had gehad vanwege
het gemis van zijn drie kleinkinderen, waaronder mijn
neef, die hij niet meer zag na de scheiding van hun
ouders.*

En G., de inmiddels 77-jarige zoon van opa, een oom van me, berichtte me naar aanleiding van het Para-Visie-artikel via Messenger het volgende:

“77 jaar geleden. Ik was toen 7 jaar. Het bombardement van Rotterdam. Mijn vader ging die dag niet naar zijn werk. Mijn moeder boos, waarom niet? Ik ga niet, was zijn antwoord. Over heldervoelendheid gesproken. Een paar uur later was hij het die actie ondernam toen er gebombardeerd werd. We woonden achter het station op een paar honderd meter van de fontein en de Coolsingel waar nu de overwinning van Feyenoord wordt gevierd. Onze straat was afgezet door militairen want het station was een strategisch punt. Alle huizen tot aan ons huis zijn toen afgebrand. Wij hebben moeten vluchten. De moffen hadden brisantbommen gegooid en die planten zich brandend voort.”

Ik herinner me inderdaad dat opa mij dit verhaal ook vertelde, vanuit zijn perspectief. Juist die ene dag dat hij besloot thuis te blijven en niet naar zijn werk ging - terwijl hij áltijd ging - kon hij zijn gezin tijdig in veiligheid brengen. En zo had hij nog enkele andere verhalen over miraculeuze ontsnappingen in oorlogstijd. Te danken aan goede intuïtie of actieve beschermengelen.

6.

I SEE DEAD PEOPLE

Ik zie ik zie, wat jij niet ziet

Regelmatig 'zie' ik dode mensen. Bang ben ik er niet meer voor, leuk is af en toe anders. Lees mee over een mistige autopassagier, een lang geleden overleden vrouwtje en een geest in de badkamer.

"Kun jij écht dode mensen zien?" vragen jongeren me wel eens. "Vet!" vinden ze dat, als ik hun vraag met 'ja' beantwoord. Zo'n paranormaal talent spreekt tot de verbeelding. Voor mij hoeft dat waarnemen van entiteiten/geesten helemaal niet; toch gebeurt het ge-

woon, gemiddeld een keer of vijftien per jaar. Ik ben er aan gewend geraakt. Als kind en jongvolwassene schrok ik me nog vaak te pletter, meestal omdat het 'zien van dode mensen' gebeurde op momenten dat ik er totaal niet op was voorbereid. Het onvoorspelbare en plotselinge aspect vond ik akeliger dan het daadwerkelijk zien van overleden personen. Ik kan me goed voorstellen hoe eng het voor hoogsensitieve en/of paranormaal gevoelige kinderen kan zijn wanneer ze zomaar opeens energie van overledenen waarnemen. Als je visueel bent ingesteld is dat regelmatig flink schrikken. *Out of the blue* een geest tegenkomen op een begraafplaats vind ik best te doen, op een kerkhof kun je het een en ander aan entiteiten verwachten. Akeliger vind ik het als ik er niet op bedacht ben of als het bloederige taferelen betreft. Bijvoorbeeld tijdens een natuurwandeling 'iemand' in een boom zien bungelen en weten dat het zielsenergie betreft van een persoon die zich daar verhing, of op plaatsen delict energie waarnemen van overleden personen die daar gewelddadig aan hun eind kwamen.

Eng en ongrijpbaar voor kinderen

Voor (jonge) kinderen die zulke waarnemingen voor het eerst meemaken kan het buitengewoon beangstigend en verwarrend zijn. Zij ontdekken/zien iets dat anderen in hun omgeving helemaal niet opvangen aan informatie uit een andere werkelijkheid. Het etiketje 'jij bent gek' is snel opgeplakt. Ieder kind hoort graag bij een groep en wil zich geen rare uitzondering voelen. Terugtrekkend gedrag kan een mogelijk gevolg zijn. Als

kind voelde ik me het veiligst thuis op mijn eigen slaapkamer, met stapels boeken om te lezen. Buiten zijn of buiten spelen, naar anderen toegaan (vriendjes, vriendinnen, andere families) vond ik eng. Ik had geen grip op wat ik daar allemaal tegen zou kunnen komen aan vreemdsoortige onbekende energieën. Ik schrok vaak en veel van onverwachte en ongrijpbare verschijningen. Niet alleen van het zien van *dead people* maar ook van vriendelijke lichtwezens. Wist ik veel hoe dat in het begin zat met de overgang tussen de werelden van de levenden en de doden. Naarmate ik volwassen werd en meer van spirituele materie begreep, beter onderscheid leerde maken tussen dolende ziels-energieën en energie-echo's van overleden personen, én mijn eigen auragrenzen goed in de gaten hield vond ik 'doden zien' minder eng. Oefening baart kunst. Regelmatig prijs ik me wel gelukkig dat ik tegenwoordig bij het waarnemen van geesten/entiteiten niet alles even scherp zie. Dat dolende zielen in mijn nabijheid onscherp of schimmig blijven vind ik prima. Wat niet weet, wat niet deert. Ik heb mijn handen vol aan het filteren van allerlei paranormale indrukken die op me afkomen, laat staan dat ik *alle* doden scherp en in kleur zou willen zien.

Paranormale cocktail

Zielsenergieën van overledenen kun je op verschillende manieren helder waarnemen: zien, horen, voelen, ruiken, proeven, weten. En in diverse gradaties, van vage tot kristalheldere beelden, van ineens dingen weten tot het ruiken van een vieze geur waarbij je

meteen je neus dichtknijpt, van koude rillingen krijgen tot een bittere smaak in je mond proeven. Mijn waarneming op het gebied van 'dode mensen zien' beperkt zich veelal tot weten, zien van niet al te scherpe beelden in kleur of zwart-wit en het horen van geluiden of woorden in mijn hoofd. Het wisselt. De ene keer staat het kippenvel me op de armen, de andere keer kan ik een entiteit voelen aankomen door een ijzig koude luchtstroom als hij/zij me nadert. Ik kan een liedje, kenmerkend voor de overleden persoon in kwestie horen in mijn hoofd of een tekst/gedachte of boodschap voor mijn geestesoog zien verschijnen en dat als geschreven tekst lezen. Gek? Nee. Paranormaal-gevoelig, ja. Een paranormale cocktail: van alles een beetje.

Geest in de mist

Hoe dat werkt? Een voorbeeld. Op een avond laat reed ik in het donker, in mijn Mini, over de snelweg. Van Roosendaal via Breda naar Zundert. In de buurt van Breda bij Prinsenbeek kwam ik in een plotseling opdoemende mistbank terecht. De achterlichten van de auto voor me kon ik korte tijd niet meer zien. De mistflarden werden weer dunner; uit veiligheid minderde ik snelheid en deed de mistlampen van mijn auto aan. Rechts naast me op de lege passagiersstoel voelde ik een koude luchtstroom die bij een transparante, mannelijk aanvoelende energievorm hoorde. In mijn hoofd ving ik 'zijn' angstige woorden op: "Pas op, kijk uit! Remmen!" Daarna hoorde ik een gigantische klap. Niet in het echt, maar in mijn hoofd. Metaal op metaal.

Het geluid van een auto die op een andere auto botst. Terwijl ik gewoon doorreed constateerde ik: hier is een man overleden bij een ongeluk dat in dichte mist plaatsvond. Ik voelde zijn zielsenergie. Een minuut later was de energievorm weer verdwenen. Extra voorzichtig reed ik verder terug naar huis. Later die week vernam ik dat jaren geleden op dat gedeelte van de route (Breda/Prinsenbeek) een groot mistongeluk was gebeurd. Een kettingbotsing in dichte mist, met dertien doden tot gevolg. Eén van die doden zweefde nog rond, niet begrijpend dat 'hij' daar destijds was gestorven. Voor een klein moment maakte ik energetisch contact met hem, mogelijk omdat we allebei op hetzelfde ogenblik en op dezelfde mistige locatie bezig waren met 'gevaar, kijk uit!' Ik in het nu, hij in het verleden. Zag ik deze transparante tijdelijke passagier in mijn Mini tot in detail? Nee. Ik voelde deze energie-aanwezigheid meer dan dat ik hem werkelijk zag. Ik hoorde een mannenstem, zag de contouren van zijn gestalte en wist dat het een lange man betrof. Op het moment dat het ongeluk gebeurde droeg hij een beige regenjas. Hij zat op de passagiersstoel naast de bestuurder in een auto die op een voorgaande auto botste. Voor de meeste autorijders is het op snelwegen druk met file en verkeer, voor sommige paranormale autobestuurders kan het met geesten druk zijn op de route.

Dood oud vrouwtje

In Amsterdam bezocht ik vriendin Lianne. Zij woonde in hartje centrum waar ze enkele kamers huurde op de

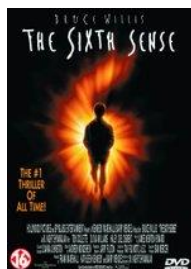
4^e verdieping van een oud herenhuis. Via lange smalle hoge trappen kwam je bij haar kleine appartement. Na een gezellige middag samen liepen we de trappen af. Voorzichtig, om niet te vallen, steunde ik met mijn hand tegen de muur. Een trapleuning ontbrak en de smalle treden waren gammel. Bijna beneden aangekomen zag ik onderaan de trap, tegen de voordeur aan op de grond, een vrouw in foetushouding liggen. “Lisanne”, zei ik geschrokken terwijl ik naar de plek wees, “daar ligt een dood oud vrouwtje!” “Nee joh”, zei zij, “ik zie niks. En dat kan helemaal niet, er wonen hier geen oude mensen.” Ik staarde naar beneden. Zag een opgerold klein vrouwtje van een jaar of zeventig. Dood. Grijs haar piekte op haar hoofd onder een witte pofmuts vandaan. Haar lichaam dat ik op de grond bij de voordeur zag liggen was voor mij zo echt als het maar zijn kon. Hoewel, de kleuren van de kleding van de vrouw waren doffer dan hedendaagse felle kleuren. Naarmate ik langer keek zag ik dat de vrouw er niet echt meer lag, maar dat ze daar wel ooit precies zo in die houding had gelegen. Ze moest een enorme smak hebben gemaakt van de smalle hoge trap. Het leek me dat ze binnen een half uur na de val op de vloer aan haar verwondingen was overleden. Hoe ik dat wist? Die gedachte drong zich eenvoudigweg aan me op. Aan haar kleding af te leiden was ze rond 1750 gestorven. Haar zielsenergie was allang vertrokken. Geen entiteit, maar een resterende energieafdruk van een oude fatale val was overgebleven. Het vrouwtje was klein van stuk geweest, ongeveer één meter vijftig. Ten tijde van haar overlijden had ze een muts op het hoofd

gedragen, met een lint vastgestrikt onder haar kin, een grijze blouse aan en een lange donkerblauwe rok met een wit schort aan de voorzijde. Na haar val van de trap had ze armen en benen dicht tegen zich aangedrukt en was ze op haar zij gaan liggen. Ik rilde van de kou zodra ik besepte hoe eenzaam ze zich bij leven had gevoeld en dat het enige tijd geduurd had voordat ze door anderen dood gevonden werd. “Ik zie echt helemaal niets”, zei Lianne, “maar ik zal de boel hier morgen eens energetisch reinigen met brandende salietakken. Ik woon hier nu drie jaar. Een paar keer had ik bij de voordeur het gevoel dat ik over iets heen moest stappen bij de drempel, maar geen moment dacht ik dat het zoiets kon zijn als waar jij het nu over hebt.” Lianne had wel een beetje van de rest-energie van de overleden vrouw gevoeld maar niet kunnen benoemen wát het precies was waar ze overheen stapte.

Bungelend in de badkamer

Een ander voorbeeld. Vriend Hans was een lieve, zachtaardige man; we deelden een gezamenlijke interesse voor spirituele onderwerpen. In Tilburg was hij net verhuisd naar een tussenwoning in een andere wijk. Tegen een schappelijk tarief mocht hij van de eigenaar van de woning de benedenverdieping onderhuren. De bovenverdieping stond tijdelijk leeg. Hans was trots op zijn nieuwe onderkomen en nodigde me uit langs te komen. Toen ik op een middag bij hem was, moest ik na een uurtje babbelen over goeroes en piramides nodig naar de wc. “Ga maar boven in de badkamer naar het toilet. Die verdieping staat toch

leeg, dan ga ik beneden”, zei hij, “praten we straks verder.” Ik liep de trap op, opende in de gang op de eerste verdieping de deur van de badkamer en bleef stokstijf staan. Boven het mintgroene bad bungelde aan het plafond een dode man, aan een riem. ‘Hij hangt er nog steeds’, schoot het door me heen. Zelfmoord, zich opgehangen met aan elkaar vastgemaakte leren riemen. Dit was geen energie-echo, hier was de overleden man als entiteit volop aanwezig. Mooi dat ik geen gebruik ging maken van die wc naast dat bad. Veel te eng! Ik holde terug naar beneden en riep: “Hans, er hangt man in die badkamer! Dood! Ik ga daar niet naar de wc.” Ik wachtte tot Hans uit het toilet kwam. Geruststellend zei hij: “Relax. Niks aan de hand, joh. Neem de wc hier maar.” Nadat mijn verhoogde hartslag weer normaal was, vroeg ik waarom de bovenverdieping van dit rijtjeshuis eigenlijk leegstond? Hans glimlachte en zei droog: “Ik heb gehoord dat de vorige huurder die hier woonde zich in de badkamer heeft opgehangen. Sindsdien staat het boven leeg. Ik kende hem niet want ik ben pas na zijn dood hier komen wonen. Ik heb geen last van hem. Jij wel. Ik ben verslavingsgevoelig, haha, jij paranormaalgevoelig. Ik ga een jointje opsteken.” Tja, ieder zijn ding.

Geesten in film en tv-series

Net als in de film

In genoemde situaties, in de auto op de snelweg, bij Lisanne in Amsterdam en bij Hans in Tilburg, was ik niet bezig met energiebegrenzing van mijn aura. Juist dán entiteiten tegen het (energie)lijf lopen als je het 't minst verwacht, is voor mij schrikken. Zit ik daarentegen goed in mijn vel en in mijn energie, heb ik doorgaans weinig last van onaangekondigd bezoek van geesten/entiteiten en ben ik er niet bang voor. Ik denk wel eens, was het maar net zo gemakkelijk als in films en tv-series wordt voorgesteld. Dat je alle rondzolende zielen onmiddellijk herkent bij een eerste ontmoeting omdat ze eruitzien als een perfecte transparante kleurenkopie van hoe ze eruit zagen op het moment van sterven. Dat je direct hele gesprekken met ze kunt voeren, ze uit kunt leggen hoe het zit, dat ze gestorven zijn maar dat niet door hebben. Dat ze naar Het Licht mogen reizen, naar andere sferen, om uit te rusten en opnieuw te beginnen. Actrice Jennifer Love Hewitt communiceert in de tv-serie *Ghost Whisperer* als Melinda Gordon losjes met aardgebonden geesten.

Iedere aflevering brengt ze een dolende entiteit keurig netjes en liefdevol naar Het Licht. Actrice Patricia Arquette benadert de paranormale werkelijkheid beter. Melinda mag relaxed met dolende zielen praten, zo simpel werkt het in de meeste gevallen niet. In de tv-serie *Medium*, gebaseerd op een echt bestaand Amerikaans medium Allison DuBois, krijgt de hoofdrolspeelster in haar dromen informatie door van overleden personen. Als ze weer wakker is puzzelt ze alle stukjes paranormale waarneming aan elkaar tot één geheel om er vervolgens moordzaken mee op te lossen. Haar contact met de doden gaat met vallen en opstaan, net zoals in de realiteit.

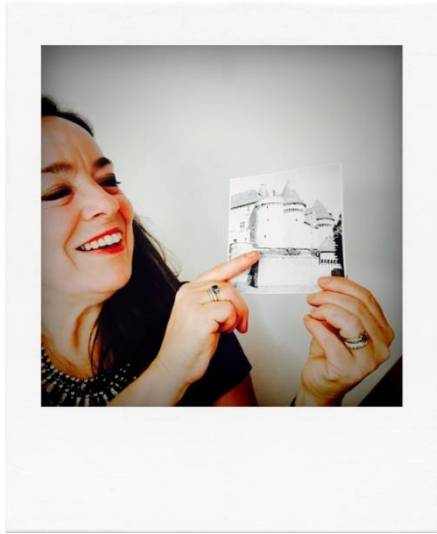
Dead people

Lichtwezens uit andere dimensies die ik mocht ontmoeten waren doorgaans vriendelijk en liefdevol, entiteiten/geesten die ik tegenkwam vriendelijk, lastig, irritant en bij uitzondering kwaadwillend. Het is in andere dimensies niet anders als op aarde. Er zit van alles tussen. Af en toe geef ik een berichtje door van overledenen aan hun achtergebleven dierbaren, als ze daar vanuit de 'andere wereld' speciaal om vragen. Soms denk ik een dergelijke boodschap te verzinnen; uit reacties van de ontvangers blijkt het tegendeel. Zulke verbindingen tussen dood en leven ervaar ik als kleine wonderpjes. Toch heb ik er ook regelmatig geen zin in om voor boodschappenmeisje te spelen. Dwalende zielsenergieën zoek ik uit mezelf niet op, al kloppen ze wel bij mij aan omdat ik ze kan zien. Mijn interesse ligt meer bij het werken met inzichten uit vorige levens;

cliënten leren hoe ze sterfervaringen in vorige levens kunnen afronden opdat ze 100% in het hier-en-nu kunnen gaan leven. Dat is eveneens werken met *dead people*, maar anders en voor mij leuker om te doen.

VOLGENDE KEER ALS EEN VREEMDE ME
AANSPREEKT KIJK IK 'M GESCHOKT AAN
EN FLUISTER "KUN JE ME ZIEN?" 🤖🤔

Het kasteel waarover dit verhaal gaat

7.

ENERGIE-ECHO UIT HET VERLEDEN

Brand in het kasteel!

Het lukt niet altijd om vrij te nemen van paranormale indrukken. Zelfs niet op vakantie. In een Frans kasteel dat uit de 16e eeuw dateert, beleefde ik een rare nacht.

Manlief en ik besloten twee weken vrij te nemen en af te reizen naar de Loire en de Dordogne in Frankrijk, gebieden die bekend staan om hun zonnige tempera-

turen en vele kastelen. Voor onze eerste overnachting in Frankrijk hadden we een moderne, nieuwe kamer geboekt in een kasteelhotel. De foto's op internet zagen er veelbelovend uit. Aan de zijkant van het gerenoveerde oude kasteel was een nieuw hotel-gedeelte gebouwd. Voor ons een perfecte mix van authentieke kasteelsfeer én moderne zakelijkheid.

Kastelen vind ik interessant, maar het zijn geen gebouwen waarin ik graag urenlang verblijf. Ik kan nogal sterk reageren op emotionele restenergie in oude panden: samengebalde energie, afkomstig van emoties van personen of van heftige gebeurtenissen die er plaatsvonden. Daar waar anderen niets bijzonders merken kan ik me op zo'n plek plotseling emotioneel voelen, de bibbers krijgen of rillingen over mijn rug voelen lopen. Spontane herinneringsflitsen in beeld, geluid en gevoel - van wat zich op zo'n plaats ooit afspeelde - behoren ook tot de mogelijkheden. Een bezoek aan een kasteel of aan een museum met historische voorwerpen waaraan nog oude energie kleeft, kan verrassend uitpakken als je meer indrukken opvangt dan gemiddeld.

Hotelbed met energielagen

In de loop der jaren ben ik eraan gewend geraakt dat ik meer zie, voel en opvang dan niet-hoogsensitieve personen. Tijdens het geven van therapieconsulten let ik er daarom op dat ik energetisch goed gegrond ben. Echter, als ik moe ben en mijn weerstand is minder, dan is mijn aura/energieveld minder beschermd tegen invloeden van buitenaf en kunnen onverwachte

energie-indrukken me wel eens overdonderen. Aan het begin van de zomervakantie ben ik meestal minder alert op de begrenzing van mijn eigen aura omdat ik moe ben en hoognodig moet 'bijtanken'. Pas als in een hotelkamer het bed daar voor mij aanvoelt alsof er heel veel verschillende energielagen op elkaar zijn gestapeld, restenergie van voorgaande slapers, weet ik hoe laat het is. Natuurlijk had ik me dan van te voren denkbeeldig in een prettige kleur kunnen hullen om mijn aura steviger te maken; nog beter is het om gewoon goed in mijn vel (en energie) te zitten. Ik vergeet ook wel eens wat. Vakantie nemen en uitrusten is voor iedereen goed om de batterij op te laden.

Nachtmerrie in de torenkamer

Na uren rijden, op het laatst langs kleine weggetjes en uitgestorven gehuchten, arriveerden we bij het kasteelhotel. Het imposante gebouw uit de 16^e eeuw stond in een glooiend, zonnig landschap te midden van graan- en zonnebloemvelden.

Bij de receptie werden we vriendelijk ontvangen. "Vindt u het erg om in het oude deel van het kasteel te overnachten? Onverwacht zijn meer gasten aangekomen dan een bruiloftspaar heeft opgegeven. Deze gasten willen we zoveel mogelijk bij elkaar onderbrengen in de nieuwbouw. U kunt de luxe torenkamer krijgen." We waren moe van de reis, wilden niet moeilijk doen, en slapen in een heuse kasteeltorenkamer klonk best romantisch. We gingen akkoord, de receptionist overhandigde ons de kamersleutel en we

liepen met onze koffer naar het oude deel van het kasteel. Daar leidde een uitgesleten stenen wenteltrap ons naar boven, richting torenkamer. Het moet gezegd, de kamer had absoluut een wauw-factor. Midden in het ronde vertrek pronkte een antiek eikenhouten hemelbed, geplaatst op een prachtig donkerrood hoogpolig tapijt. Het uitzicht vanuit het venster was schitterend. Zo ver je kon kijken goudgele graanvelden in de late avondzon en dichtbij een beschutte boomgaard. De mufte lucht, afkomstig van stoffige gordijnen bij het raam en verbleekte draperieën aan het hemelbed, viel tegen, maar hoe vaak slaap je nou in een echte kasteeltoren? In een hemelbed notabene. We namen de muffige geur voor lief en vielen 's avonds laat prinsheerlijk in slaap in deze sprookjesachtige omgeving.

Brand!

Midden in de nacht werd ik badend in het zweet wakker van een akelige droom. Hoestend en proestend, snakkend naar adem. Angstzweet gutste over mijn rug. Ik had het benauwd, vreselijk warm en duwde de bedlakens van me af. Ik had gedroomd over brandende gangen zonder uitweg. Over piepkleine kamers met gillende mensen er in. In mijn droom renden mannen en vrouwen in paniek rond in ouderwetse nachtkleding: lange nachthemden met slaapmutsen op het hoofd. Het was alsof ik de dikke, verstikkende rook naderbij voelde komen. "Brand, brand!" hoorde ik een vrouw in paniek roepen. Zij kon geen kant op, zat als een rat in de val. Nauwe gangen vulden zich met dikke

rookwolken. Ik hoorde het vuur knisperen, vuur dat zich razendsnel verspreidde over de zolderverdieping van een kasteel. Gelukkig werd ik wakker. Pff! Met moeite viel ik later weer in slaap. En droomde prompt opnieuw over nog meer rookwolken en vuur, waarvan ik weer angstig wakker werd. Daarna lag ik de rest van de nacht wakker, zoemende muggen in de gaten te houden.

Tragedie

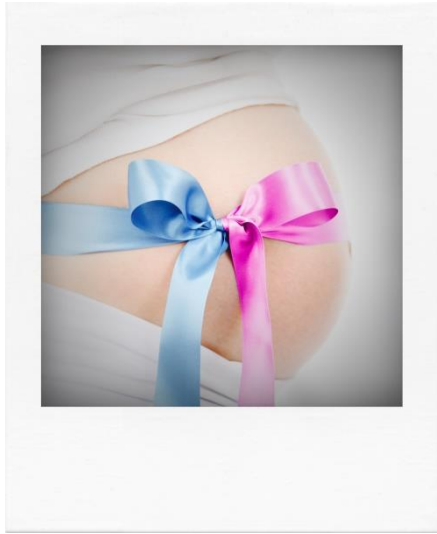
Het ontbijt werd geserveerd in een moderne zaal in het nieuwbouwgedeelte: design meubilair, zakelijk, netjes en fris. Een wereld van verschil met de ouderwetse, volgens mij voor het laatst in 1960 opgeknapte torenkamer. Ik was toe aan sterke koffie.

Aan tafel gezeten, ving ik een gesprek op tussen een bruiloftsgast en een serveerster. De gast vroeg iets over de geschiedenis van het gebouw. Ik spitste mijn oren toen ik de serveerster in het Frans hoorde ratelen: *“Le grand feu! Oui, oui, c’était une catastrophe!”* De vrouw die in de bediening werkte vertelde enthousiast wat ze wist, aangedikt met dramatische handgebaren alsof ze er zelf bij was geweest. *“Quelle tragédie!”* In 1520 was het kasteel getroffen door een grote uitslaande brand. De complete linkervleugel werd verwoest door een enorme vlammenzee. De brand was begonnen op de bovenste verdieping, daar waar het voltallige personeel sliep in kleine zolderkamertjes. Door het snel om zich heen grijpende vuur en de extreme rookontwikkeling konden personeelsleden niet meer ontsnappen aan de uitslaande brand. *“Dertig doden! Quelle horreur!”*

Rondspringende entiteitjes

Wij hadden de nacht doorgebracht in een slaapvertrek dat zich precies op de plek bevond waar de toren aansloot op de zolderverdieping, daar waar een paar honderd jaar geleden dertig mensen in één nacht waren omgekomen door een allesverzendend vuur. Terwijl manlief vredig doorsliep en nergens last van had, pikte ik tijdens mijn slaap de energie-echo op van emoties uit het verleden.

Na het ontbijt pakten we onze koffer in. Ik nam me voor om de rest van die vakantie mijn aura te voorzien van een extra energiebeveiligingslaagje zolang ik nog niet helemaal uitgerust was. Goed om me heen kijkend checkte ik met mijn derde oog of ik geen entiteiten waarnam in de torenkamer. Mooi dat die niet met ons mee ‘op reis’ zouden gaan. Nee, alle zielsenergieën uit de tijd van *Le grand feu* waren óf vertrokken óf allang aan een nieuwe incarnatie begonnen. Nergens een dolende ziel te bekennen. Plotseling zag ik met mijn gewone ogen iets bewegen op het tapijt: piepkleine springende entiteitjes. “Vlooiën!” gilte ik, waarschijnlijk net zo hard als de mensen die ‘brand’ riepen in 1520. Ik wist niet hoe snel ik de torenkamer moest verlaten. Entiteiten en energie-echo’s uit het verleden okay, maar vlooiën... die beestjes vind ik pas echt eng!

8. BOLLE BUIKEN EN HUN INHOUD

Zwangere vrouwen en hun ongeboren kindje

Als regressie- en reïncarnatietherapeut heb ik lange tijd met jonge, paranormaalgevoelige en hoogsensitieve kinderen gewerkt, maar ik deed zelden therapie met zwangere vrouwen.

Wel herinner ik me een ontroerend en bijzonder consult met een jonge vrouw die twijfelde of ze wel of niet haar zwangerschap zou afbreken. In een therapeutische sessie liet ik haar via een visualisatie contact maken met de ziel die bij haar geboren wilde worden. Na dit 'gesprek' over de redenen van incarnatie van deze ziel en haar uitleg aan hem/haar waarom een zwanger-

schap nu niet goed uitkwam, was ze in staat een voor haar juiste keuze te maken.

Helikopters

Heel apart vond ik het om bij een zwangere vriendin beelden te mogen zien die hoorden bij een recent vorig leven van haar nog ongebooren kindje. Dat gebeurde spontaan, er was geen sprake van therapie of een consult. Telkens als mijn aandacht naar haar dikke buik ging, ving ik helikoptergeluiden op (in mijn hoofd) en zag ik beelden van Amerikaanse soldaten die voor hun leven vochten in de Vietnamoorlog.

De middag waarop haar kindje in een ziekenhuis werd geboren, vloegen boven dat ziekenhuisgebouw de traumahelikopters af en aan. Een incarnatie kan soms perfect aansluiten op een onaffe sterfervaring in een voorgaand leven. Op het moment dat mijn vriendin aan het bevallen was, was ik honderd kilometer verderop aan het winkelen in Breda. Ik had haar weken niet gesproken en wist niet dat de bevalling gaande was, maar besloot uitgerekend op dat moment een cadeautje voor haar baby te gaan kopen, want 'die zou nu toch ongeveer wel geboren moeten worden'. In een filiaal van de Wereldwinkel liep ik tegen een klein zilverkleurig helikoptertje aan, gemaakt van een tinnen blikje, dat ik voor de pasgeborene kocht. Toeval of een goede energie-timing?

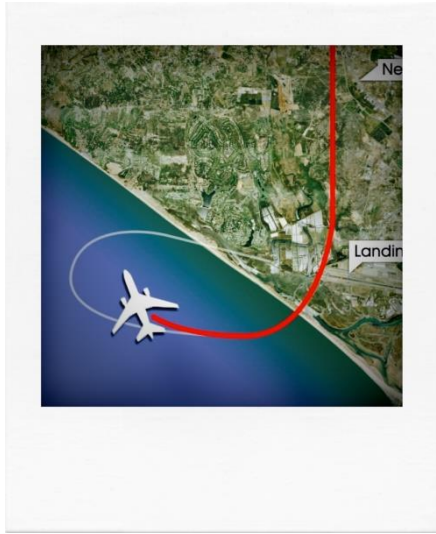
Stuitbevalling

Op een warme zomerdag bracht ex-cliënte V. me een bezoek. Ze wilde, blij en trots, aan mij laten zien hoe

zwanger ze wel niet was. Reïncarnatietherapie sessies hadden voor haar de weg vrij gemaakt om toch zwanger te worden, terwijl geen enkele arts daar nog in geloofde en zijzelf eerst ook niet meer. Ze was zó blij dat ze moeder ging worden.

Het was slechts een kwestie van enkele dagen, haar kindje kon ieder moment komen. Ze had niet van tevoren willen weten of het een jongen of meisje zou worden, maar ze “stond nu toch echt op ploffen”, zoals ze zelf lachend zei. Ik keek naar de t-shirtjurk die zich om haar dikke buik spande en zwaaide voor de grap naar haar bolle buik ter begroeting van het kindje. “Welkom straks”, zei ik. Voor mijn gevoel zat er een jongetje rechtop in haar buik en keek ik in zijn lachende gezichtje. Dit ging vast een vrolijk kindje worden.

Stom van me, maar ik stond er werkelijk niet bij stil dat op dat moment het hoofdje van de ongeboren baby allang in omgekeerde positie, richting geboortekanaal, had moeten wijzen. Ik was meer bezig met hoe gezellig het bezoek van V. was. Thee, koekjes, stralende zomerdag, enzovoort. Een week later hoorde ik van V. dat haar zoontje met een stuitbevalling ter wereld was gekomen...

9. Vliegcramp in Faro

Zielsenergieën van overleden personen kunnen lang blijven hangen op rampplaatsen.

Op 21 december 1992 vond het Martinairvliegtuigongeluk plaats in Faro, Portugal. Aan boord waren 340 passagiers. Meer dan 100 inzittenden raakten zwaargewond en 54 passagiers overleden. Drie van de personen die daar toen overleden, kende ik. Niet heel erg goed, maar oppervlakkig. Ik vond het verdrietig om te moeten horen dat ze er niet meer waren.

Zes jaar later, in 1998, gingen mijn man en ik op vakantie. Vrij onverwacht veranderden we op het laatste moment onze bestemming. Spanje werd

Portugal. Nadat ik hoorde dat we zouden landen op Faro, kreeg ik de kriebels. Er veilig landen leek me geen probleem, maar ik maakte me zorgen of er 'nog wat te voelen zou zijn van die brand die er geweest was'. In dat jaar deed ik een opleiding op spiritueel gebied en ik had last van paranormale waarnemingen waar ik niet direct op zat te wachten.

Toen het vliegtuig dat ons naar Faro bracht daalde en de landing inzette, keek ik bij het naderen van de landingsbaan uit het raampje naar buiten. Ik schrok. Op de baan zag ik een brandend vliegtuig liggen. Ik stootte mijn man aan, wees naar buiten en zei: "Kijk, dan!" Hij zag niets bijzonders. Blauwe, heldere lucht, zonnig weer. Ik zag een energiebeeld, een echo van wat er op die plek gebeurd was. Voor mij leek het alsof het buiten regende. Ik zag de zijkant van de landingsbaan, contouren van een vliegtuigromp, vuur, een los staartstuk, verwaasd rondlopende mensen. Ik voelde de angst van mensen die erbij betrokken waren. Een koude windvlaag wervelde om me heen. Geschrokken besloot ik 'dat ik hier geen zin in had' en haalde een paar keer diep adem. In, uit. In, uit. En weg waren de beelden die ik zojuist had gezien.

Het vliegtuig waarin ik zat landde gewoon veilig op de grond en onze vakantie begon. Tijdens die vakantie-week in Portugal dacht ik af en toe aan de vliegramp uit 1992. Wanneer mensen plotseling en op traumatische wijze aan hun einde komen, kan het zijn dat hun (rest)energie lang blijft hangen. Hoe lang zou daarvan op dat vliegveld nog iets voelbaar zijn, vroeg ik me af.

De terugvlucht was volgeboekt, maar mijn man en ik boften qua plaatsen. Op onze stoelenrij in het vliegtuig waren drie lege plekken. Heerlijk, die extra ruimte!

Twee maanden later, tijdens een wandeling met een vriendin (net als ik reïncarnatietherapeut en heldervoelend), sprak ik over mijn vakantie in Portugal. “Gek”, zei ik tegen haar, “sinds ik terug ben in Nederland heb ik wat met brand, kleine ongelukjes met vuur”. “Heb je soms één van die verbrande passagiers mee op sleeptouw genomen?”, vroeg ze. Mijn eigen antwoord verraste me: “Dat zou goed kunnen. Niet één, maar drie”, denkend aan de lege stoelenrij in het vliegtuig.

Nog tijdens onze wandeling gingen we ‘in gesprek’ met drie entiteiten (zielsenergie van overleden personen) die in mijn buurt rondhingen. Eerst lacherig, maar al snel serieus. De aan mijn aura gehechte zielsenergieën wilden ‘terug naar huis’. Het allerbelangrijkste dat mijn vriendin en ik te weten kwamen, was dat de zielen van de drie overleden personen terug naar Nederland wilden en al die tijd (van 1992-1998) hadden gewacht op iemand waarmee ze energetisch konden meereizen. Omdat ik zo bezig was met dat onderwerp én paranormaalgevoelig, stond ik open voor contact. Mijn vriendin en ik waren blij met onze therapeutische kennis over leven en dood. Samen hielpen we de drie zielen/entiteiten de juiste richting uit, via Nederland, naar Het Licht, een plek van overzicht in andere sferen.

In 2016 keek ik via ‘Uitzending Gemist’ naar een tv-documentaire van ‘Een Vandaag’, waarin een camera-

ploeg een echtpaar volgt dat per auto - vliegen doen ze niet meer - afreist naar Faro. Voor het eerst sinds 1992 gaan ze terug naar Faro, waar hun toen 14-jarige dochter omkwam bij de vliegramp. Zelf overleefde het echtpaar het maar net.

Ik vond het ontroerend om te zien hoe de ouders de afgelopen jaren probeerden met hun verlies om te gaan. Zo gaat de foto van hun dochter overal mee naar toe. Ook op deze reis. Als kijker krijg je zicht op hoe ontzettend belangrijk het is dat er goede communicatie bestaat tussen slachtoffers onderling, en tussen overheid/autoriteiten en nabestaanden van een vliegramp. Sinds 1992 is daarin gelukkig veel veranderd.

Het doet het echtpaar zichtbaar goed om na al die jaren eindelijk bloemen neer te kunnen leggen op de landingsbaan van vliegveld Faro, de plek waar de crash plaatsvond, want “daar is nog steeds een stukje van onze dochter”. En daar kon deze vader zomaar gelijk in hebben, want zielsenergie van een overledene kan lang blijven hangen op de plek van sterven.

10. VORIG LEVEN IN PARIJS

Wie zegt dat geschiedenis saai is? Herinneringen aan een vorig leven in oorlogstijd.

Tijdens een schoolreisje, toen ik 18 jaar was, kwam ik al wandelend terecht in de Joodse wijk *Le Marais* in Parijs. Daar lopend rolden plotseling de tranen over mijn wangen. Eerst begreep ik niet wat me overkwam. Later snapte ik dat dit alles te maken had met het 'ik ben weer thuis-gevoel'. In mijn vorige leven, als Frans Joods meisje, werd ik in de Tweede Wereldoorlog in Parijs op transport gezet. Richting concentratiekamp. Ik kwam nooit meer thuis.

Zo veel herkenning in die Joodse wijk in Parijs. Ik hilde tranen met tuiten van verdriet én blijheid. Ik wist precies waar de winkels van de bakker en slager hadden gezeten, op welke plek het parkje zich bevond waar ik altijd speelde. Sinds 1943 was er niet eens zo heel veel veranderd. Als kind speelde ik in mijn vorige leven wekelijks in het parkje van *Place des Vosges*. Zeker tien minuten stond ik stil voor een oud kleermakerswinkeltje waarvan de ramen met planken half dichtgetimmerd waren. De reclame-muurschilderingen uit de jaren dertig van de vorige eeuw waren vervaagd, maar voor mij nog zo vertrouwd. Ik stapte terug in de tijd.

Als ik nu in Parijs op vakantie ben, ga ik stevast even langs 'mijn parkje van toen'.

In [dit blogartikel](#) schreef ik meer over dat vorige leven.

11. VERDWAALDE ZIELEN

Oorlogsenergie

Ook verdwaalde zielen willen naar Het Licht.

Als wij mensen sterven, is het de bedoeling dat we onze lichaamsjas achterlaten en met onze zielsenergie verder gaan, op naar een volgende incarnatie. Soms komt de dood zo plotseling (of is het sterven zo traumatisch) dat zielsenergie na de dood voor korte of langere tijd blijft hangen op de sterfplek totdat de ziel begrijpt wat er gebeurde. Pas dan kan de ziel 'omhoog' naar andere sferen en verder reizen.

Tijdens een bezoek in 1996 aan de voormalige concentratiekampen uit de Tweede Wereldoorlog *Buchenwald*, *Auschwitz* en *Birkenau*, zag en voelde ik veel zielsenergie van overledenen. Ook nam ik restenergie van emoties waar. Op sommige plekken in deze kampen, bijvoorbeeld daar waar crematoria gevestigd waren, beseffen entiteiten nog steeds niet dat hun leven al tientallen jaren geleden eindigde.

Voor het oog van gewone bezoekers lijken barakken van concentratiekampen uit de jaren veertig van de vorige eeuw leeg, maar voor paranormaalgevoelige personen is het er nog steeds 'stervens'druk met rondzwevende zielsenergieën. Menig hoogsensitief persoon weet niet wat hem of haar overkomt op plekken waar kampgevangenen massaal in totale verwarring zijn gestorven. Ze worden overvallen door emoties waar ze geen raad mee weten.

Toen ik destijds *Birkenau* bezocht, was ik vooral bezig met mijn eigen verwerkingsproces en minder met al die zielen die daar nog aanwezig waren. Pas in een later stadium leerde ik entiteiten te laten beseffen dat ze weg kunnen van zo'n onheilsplek en hielp ik af en toe mee ze te begeleiden naar lichtere sferen door op ze af te stemmen en met ze in gesprek te gaan. Het is niet zo moeilijk om geesten van overleden personen naar Het Licht te begeleiden want ze verlangen naar veiligheid, een warme liefdevolle plek, een sfeer om uit te rusten en bij te komen van wat ze hebben meegemaakt. Maar dan moeten ze wel eerst weten wat hun dood veroorzaakte. Zonder hulp van mediums of paranormaal-

gevoelige personen lukt dat natuurlijk ook, maar dan gaan er vaak tientallen jaren of langer overheen.

Ik sprak een keer met vriendin en zangeres Esther. Zij vertelde hoe ze als sopraan eens een lied ten gehore bracht bij een oorlogsherdenkingsbijeenkomst in een kerkje. Ze zong daar een lied, gebaseerd op een gedicht over een treintransport naar Sobibor.

Toehoorders waren emotioneel geraakt, zijzelf oversteeg haar eigen kunnen qua zang. Esther vertelde hoe haar stem de ruimte vulde in de kerk en hoe op haar toontrillingen bijna als vanzelf verdwaalde zielen werden aangetrokken. Ze zei: "Het was alsof mijn zang in cirkels omhoogging en een aantal entiteiten naar Het Licht trok. Ik zong ze gewoon de hemel in!" Prachtig, vond ik dat. Vermoedelijk heeft ze een aantal verdwaalde zielen (van mensen die in de Tweede Wereldoorlog omkwamen) dankzij haar zangtalent een duwtje in de goede richting gegeven: omhoog, naar Het Licht.

De ene keer helpt een helderziende een entiteit, de andere keer gebruikt een sopraan haar stem om zielsenergie van gestorven mensen naar de hemel te zingen.

12.

WAT BEZIELT VERWARDE PERSONEN?

Kunnen entiteiten of situaties uit vorige levens gevoelige of verslaafde personen beïnvloeden? Zodanig dat ze in verwarring aan het moorden slaan?

Een greep uit persberichten. Verenigde Staten: 20-jarige schutter richt bloedbad aan op een universiteit, tweeëndertig doden. Duitsland: jongeman schiet negen scholieren en drie docenten dood. Op zijn vlucht vermoordt hij nog eens drie mensen. Finland: 22-jarige student schiet negen medeleerlingen en een leraar dood. Brazilië: dertien mensen komen om bij een

schietpartij op een basisschool. Schotland: man dringt school binnen en schiet zestien leerlingen en een docent dood. Nederland, Alphen a/d de Rijn, 9 april 2011: de 24-jarige vdV. - gekleed in bomber-jack en camouflagebroek - schiet met een mitrailleur om zich heen in winkelcentrum *De Ridderhof*. Zes doden, zeven-tien gewonden.

In genoemde situaties ging het in alle gevallen om jonge, mannelijke daders die behoorlijk de weg kwijt waren, anderen doodden met een of meerdere wapens en daarna zelfmoord pleegden. Waren dit voorbereide weloverwogen acties? Knapte er plotseling iets in hun hoofden en handelden ze in een vlaag van verstands-verbijstering? Enkele uren na het schietdrama in Alphen a/d Rijn hoorde ik een verslaggever op de radio zeggen: "Wat bezielt zo iemand". Hij bedoelde hoe gek kan iemand zijn, maar ik vond dit een uitstekende opmerking. Wat be'zielt' daders? Zijn ze zich ten volle bewust van wat ze doen en aanrichten of is er (tijdelijk) iets dat het van hen overneemt? Zielsenergie van een overledene (geest/entiteit)? Rest-energie uit een vorig leven van henzelf?

Politie, psychologen, journalisten, slachtoffers en nabestaanden van schietpartijen door verwarde personen zoeken naar verklaringen, beweegredenen en liefst een aanwijsbare schuldige dader. Zo spant op dit moment (maart 2017) een advocaat van slachtoffers van het schietdrama in winkelcentrum *De Ridderhof* een rechtszaak aan tegen de ouders van vdV., zijn vroegere werkgever en de politie. De dader had vast last van relatieproblemen, een moeizame jeugd, een

conflict met zijn werkgever of kampte met suïcidale neigingen.

Moordmachines

Kan aangehechte zielsenergie van een overledene in het spel zijn geweest? Dit vroeg ik me af, nadat ik in een recent nieuwsbericht las dat de moeder van vdV. tijdens een van de politieverhoren vertelde dat haar zoon depressief was en met geesten van overledenen zou hebben gepraat. Zij was verbaasd dat hij in zulke labiele omstandigheden überhaupt een wapenvergunning had gekregen. Had een aangehechte entiteit vdV. aangezet tot het doden van onschuldige mensen? Speelde een onverwerkt vorig leven van vdV. als soldaat of schutter ergens mee op de achtergrond? Een combinatie van beide factoren?

Paranormale energie-invloeden tellen niet mee in nuchtere politieonderzoeken. Sturende geesten van buitenaf of nawerkende situaties uit vorige levens worden terzijde geschoven. Wat de boer niet kent, dat eet hij niet. Dat neemt niet weg dat zulke energie-invloeden op menselijk gedrag wel degelijk bestaan. Telkens als er weer een doorgedraaide schutter op een universiteit in het buitenland ‘zomaar’ medestudenten neerschiet, denk ik: mensen weten niet half wat er allemaal mee te maken kán hebben. Zeker in gevallen waarin een verward persoon eruit ziet alsof hij in trance verkeert (een lege blik heeft, holle ogen, voor zich uit staart) en gekleed gaat in militair gevechtstenuue, camouflagekleding of soldatenuniform. Als een dolende entiteit zich hecht aan de aura van een

levende persoon omdat diens energieveld gemakkelijk toegankelijk is, kan het gedrag van de persoon waarbij de zielsenergie 'te gast' is worden beïnvloed, hem zelfs letterlijk 'bezielen'. Dit gebeurt als er een overeenkomstige aantrekkingskracht is tussen degene met de open aura en de entiteit, én als een aura beschadigd is, bijvoorbeeld door overmatig drugs- en alcoholgebruik. Ook verdovende middelen hebben hun weerslag op het menselijk energieveld in de vorm van zwakke plekken of gaten. Met een beschadigd aura is men gevoeliger dan gemiddeld voor energie van anderen én voor zielsenergie van overleden personen. Zijn verwarde personen die van het ene op het andere moment veranderen in schietende moordmachines daarom zo vaak verslavingsgevoelige jongeren?

Overleden Bertus beïnvloedt Jasper

Een voorbeeld. Drugs crimineel en -gebruiker Bertus wordt op een avond tijdens het dealen van cocaïne neergeschoten door een agent, op een moment dat hij het niet verwacht. Bertus overlijdt ter plekke. De laatste gedachten en emoties (woede) van Bertus hebben betrekking op: "Wie heeft mij verraden? Ik pak hem terug!" Bertus' zielsenergie verlaat zijn dode lichaam en gaat dwalen, op zoek naar een manier om onverwerkte boosheid te uiten. Al rondzwevend als geest ziet 'hij' een aantrekkelijk en toegankelijk energieveld, het aura van een twintigjarige student, Jasper. Jasper is een fanatiek gamer, heeft die dag twaalf pilsjes naar binnen geklokt, een jointje gerookt en is flink beneveld. Op zijn iPad is hij verdiept in een

spannend oorlogsspel, iedere tegenstander schiet hij virtueel aan flarden. Als Bertus' zielsenergie het lichaam van Jasper 'bezoekt' en zich vervolgens hecht aan diens aura, merkt Jasper dit niet op. De dag erna heeft Jasper een gigantische kater, hij voelt zich niet lekker, 'is zichzelf niet meer'.

De reden waarom de energieën van Bertus en Jasper bij elkaar passen en in elkaar op kunnen gaan, ligt in een zelfde interesse en achtergrond: schieten en wraak nemen. Student Jasper wordt genegeerd door zijn medestudenten. Hij verdooft eenzame en verdrietige gevoelens met pils drinken en jointjes roken en verliest zich in het spelen van games waarin hij naar hartenlust kan schieten. De manier om zich af te reageren. Dode Bertus wil de dealer die hem verraden heeft én de agent die hem neerschoot terugpakken. Schieten en wraak nemen is hun verbindende factor. Afhankelijk van de mate van beïnvloedbaarheid van de student, kan Bertus' geest het gedrag van Jasper beïnvloeden en/of sturen. Als Bertus' zielsenergie, die zich nu ophoudt in of vlakbij het energieveld van Jasper, Jasper te veel stuurt krijgt de student een dode blik in zijn ogen. Hij handelt zombie-achtig alsof hij 'het niet zelf is'. Hij beweegt zich in trance, geleid door andere energie. Wanneer Jasper onder sterker wordende invloed van Bertus' zielsenergie de kolder in zijn kop krijgt, kan Jasper vreemde dingen gaan doen die niemand van hem verwacht. Bijvoorbeeld niet langer mensen in een game neerschieten, maar in het echt. Wat Jasper dan be'ziel't? Sturende, negatieve zielsenergie van een overleden persoon.

Of zoiets meespeelde bij vdV. In Alphen a/d Rijn? Het is mogelijk. De ouders van vdV. vertelden de politie tijdens een verhoor dat hun zoon met geesten praatte. Niemand informeerde verder hoe of wat. Entiteiten, praten met doden... onzin! Maar misschien was er wel degelijk sprake van beïnvloeding door een geest. Ging vdV. ermee in gesprek? Had hij de entiteit bemerkt, wilde hij hem weg hebben maar wist hij niet hoe?

Oorlogsinvloed op Yoran vanuit een ander leven

Er is nog een andere soort energiebeïnvloeding. Stel, iemand overlijdt in een vorig leven in oorlogstijd. Vooral jonge soldaten die onverwacht sterven weigeren te beseffen dat hun leven ophoudt, dat ze in de bloei van hun leven sterven. Hun laatste gedachten draaien om 'stand houden en doorvechten'. Verliezen is geen optie. In een opvolgende incarnatie - onder jongeren lopen heel wat gereïncarneerde militairen rond die recente oorlogen achter de rug hebben in Bosnië of Afghanistan - kan dat 'blijven vechten' de kop opsteken zodra huidige situaties gelijkenis vertonen met oorlogsgeweld uit het voorgaande leven.

Een voorbeeld. Negentienjarige Yoran woont nog bij zijn ouders. Drinkt niet, doet niet aan drugs maar is wel sensitief en licht paranormaalgevoelig. Van kleins af aan heeft hij last van nachtmerries waarin hij droomt dat hij aangevallen wordt en zich schietend moet verdedigen. Hoewel Yoran zelf geen bewuste herinneringen heeft aan een vorig bestaan, was hij in een vorig leven een boer die woonde in Vietnam (1950-1960). Amerikaanse militairen overvielen het dorp

waar hij woonde. De boer probeerde vrouw en kinderen te beschermen door zich met een geweer te verdedigen. Hij ging in de aanval maar werd doodgeschoten. De zielsenergie die het dode lichaam verliet, ging op zoek naar een nieuw lichaam. Reïncarnatie vond plaats, een nieuwe geboorte, dit keer in Nederland als Yoran. De informatie uit het (emotioneel onverwerkte) voorbije leven draagt Yoran bij zich, opgeslagen in zijn onderbewuste, en uit zich onder andere in nachtmerries. De jongen groeit op. Als puber kijkt hij graag naar natuurfilms en historische documentaires over de Vietnamoorlog. Op school doet hij het goed en is hij een voorbeeldige negentienjarige leerling. Als zijn vriendin het uitmaakt voelt Yoran zich ineens 'overvallen' en flipt. In hem wordt iets ouds geactiveerd: rest-energie uit het Vietnamleven. In trance haalt hij een jachtgeweer van zijn vader uit de kast, verlaat het ouderlijk huis en schiet onschuldige voorbijgangers neer die hij tegenkomt. Hij beseft amper wat hij doet. Gedurende korte tijd handelt hij op de automatische piloot om zich te verdedigen alsof hij weer even de Vietnamese man is die werd aangevallen door Amerikaanse soldaten. Yoran weet kortstondig niet meer in welk leven hij precies verkeert.

Verward

Verwarde personen als Yoran en Jasper beseffen tijdens hun gekke acties niet dat ze kortdurend met één been in het heden en met het andere been in het verleden staan of dat ze worden beïnvloed door rest-energie uit een eerder leven, of dat ze last hebben van

sturende negatieve zielsenergie van een overledene. Wanneer 'verwarde daders' van grote schietpartijen met vele doden en gewonden weer bij hun positieven komen en 'zichzelf worden', plegen ze haast allemaal zelfmoord. Komt dat omdat ze dan pas beseffen wat ze hebben aangericht, als ze zich weer kunnen richten op hun eigen (ziels)energie? Paranormale en energie-invloeden op destructief gedrag van daders maakt strafrecht er niet eenvoudiger op. Hoe maak je zulke energie-invloeden aantoonbaar, laat staan bewijsbaar? Dat het bestaat, is een ding dat zeker is.

De plek in de tuin waar de wolk verscheen

13 .

BEZOEK UIT ONVERWACHTE HOEK

De geest in het bos

Twee vriendinnen van me, Maan en Elise, had ik al een tijd niet gezien. Wel hielden we elkaar op de hoogte van privénieuwttjes dankzij e-mail, Whatsapp en Facebook. We spraken bij mij thuis af om eens ouderwets bij te praten. Ik zou voor de lunch zorgen. Gespreksstof genoeg.

Grappend noemen we onszelf 'de drie heksjes' omdat we het leuk vinden naast alledaagse onderwerpen

(lees: chocolade, wel of niet gezond eten, werk, relaties en de liefde) ook over uiteenlopende spirituele zaken te praten. Het is prettig om paranormale waarnemingen met vriendinnen te kunnen delen. De scheidslijn tussen 'gek gevonden worden' en 'hooggevoelig zijn' is dun. Met gelijkgestemden praten, maakt dat ik mijn leven met vele paranormale gebeurtenissen minder vreemd vind.

Geestig

Elise, Maan en ik zaten aan het middageten, bij mij thuis in de keuken. Eén keukenraam bood zicht op een gedeelte van onze grote (bos)tuin en een pad van boomschorssnippers dat naar dennen toeliep, tot aan een hekwerk. Daarachter begonnen de landerijen van een van onze burens, een boomkweker. Het was een rustige lentedag in mei, de buitentemperatuur aangenaam. Af en toe schoven wolken voor de zon en viel er een piepklein buitje. Wij praatten, lachten, aten. Het was gezellig. We haalden grappige herinneringen op, aan de keer dat we met zijn drieën in de kelder van een Bredaas restaurant stonden, waar zich de dames-toiletten bevonden. Op die plek - restanten van het middeleeuwse keldergewelf nog sfeervol zichtbaar - voelden we ons ineens enorm ongemakkelijk. Ik kreeg het ijskoud. "Beetje druk, hier met al die dolende zielen", zei ik, doelend op lichtgrijze energieën die ik in een hoek van de kelder zag bewegen. "Haha, ja", zei Maan. Het stikt hier echt van de geesten." Elise voegde toe: "Blij dat jullie zeggen dat het hier spookt. Ik durf amper naar de wc te gaan omdat ik bang ben dat ze

naar me kijken!” Giechelend verlieten we deze ‘geestige’ toiletruimte en kregen alsnog de slappe lach in het restaurant. Als wij samen zijn, nemen we sneller paranormale activiteiten waar dan wanneer we alleen zijn.

Vreemde wolk

We bespraken vakanties, hadden het over te daten mannen, wisselden de laatste nieuwtjes uit, totdat het gesprek opeens stilviel. Elise, die aan tafel zat met zicht op het keukenraam, zei: “Wat is dát?” Maan en ik draaiden ons om en keken in de richting die Elise aanwees. Midden op het bospad hing een manshoge nevelwolk die langzaam onze kant uit kwam. De wittige transparante wolk raakte net niet het pad op de grond. Gedrieën staarden we ernaar. “Wat een rare stoomwolk”, zei Maan. “Misschien warmt de zon het natgeregende bospad op?” opperde ik. Maar het pad zag er droog uit. De langgerekte ovaalvormige wolk dreef op ons af en loste langzaam op, vlak voordat deze de buitenmuur van de keuken bereikte. Wat was dat geweest? Een entiteit? Zielsenergie van een overledene? Voor ochtenddauw was het te laat, het was kwart over twaalf in de middag. Stoom afkomstig van een elektrisch apparaat? Niet mogelijk, buiten werkte niemand in de tuin met een machine. We kregen er een ongemakkelijk gevoel van, de kriebels; de rest van de middag besteedden we aan serieuze gesprekken over leven en dood, dierbaren die pas waren gestorven, en hoe het is om overleden personen te kunnen zien. De bijkletsmiddag sloten we af met de belofte vaker

samen te komen. De herkomst van de stoomachtige wolk bleef in nevelen gehuld.

Buurman

Diezelfde avond was ik alleen thuis, toen om half negen werd aangebeld. De buurman die een honderdtal meters verderop in de straat woont, stond aan de toegangspoort. "Heb je het al gehoord?" begon hij, zodra ik aan kwam lopen. Ik had geen idee waar hij op doelde. "Wat zou ik gehoord moeten hebben?" We wonen achteraf in het buitengebied van een dorp, veel nieuwtjes en roddels bereiken ons niet of (te) laat. "Vanmiddag is J. overleden, jullie achterbuurman. Hij was op zijn veld aan het werk en ik had hem nodig, maar hij nam zijn mobiele telefoon niet op. Ik trof hem dood aan bij de ingang van zijn landbouwschuur." Ik reageerde niet met 'oh, wat erg', maar met "Hoe laat was dat?" "Net na het middaguur. Reanimatie mislukte. Ze hebben zijn lichaam later op de middag opgehaald." Onmiddellijk begreep ik wat Maan, Elise en ik tijdens onze lunch hadden gezien, J.'s zielsenergie, zwevend vanaf zijn landbouwschuur, die in het verlengde van ons bospad lag. Geen wonder dat we na het zien van die rare wolk zulke ernstige gesprekken hadden gevoerd over de dood. "Jeetje, wat erg", bracht ik geschrokken uit, "ik heb niets gemerkt." Dat klopte deels. Ambulance, sirene en reanimatie waren totaal aan ons voorbij gegaan, zo druk waren we in gesprek geweest. Omdat de meeste mensen in de straat waar ik woon mijn vakgebied tamelijk zweverig vinden, legde ik maar

niet uit dat ik J.'s zielsenergie direct na zijn overlijden voorbij had zien komen in onze tuin. En ik niet alleen.

De kerk in Zundert, altaar

Het altaar in de kerk

Enkele dagen later werd in onze dorpskerk een afscheidsmis voor de overleden achterbuurman gehouden. Ik had hem niet erg goed gekend, maar altijd als ik hem in de verte op zijn landerijen aan het werk bezig zag, staken we beiden ten groet onze handen in de lucht en zwaaiden we even. Bij leven was het een vriendelijke man. Daarom vond ik het gepast bij deze mis aanwezig te zijn. Beter een goede buur dan een verre vriend.

Toen ik in de kerkbank zat, las een van J.'s volwassen dochters een mooi gedicht voor. Plotseling zag ik vanaf het hoge plafond boven het altaar een ijle energievorm naar beneden zakken. Een waterige nevelwolk, J.'s zielsenergie! 'Hij' zweefde in de richting van zijn dochter, die zichtbaar moeite had met het voorlezen van de tekst. Traag wervelde de transparante wolk zich om de vrouw heen, bijna alsof hij haar tot steun wilde zijn. Een kort moment stopte de dochter met voorlezen, pakte een papieren zakdoek, droogde haar tranen en herpakte zich.

Zou ze haar overleden vader gevoeld hebben? Hij was zo dichtbij! Hadden andere aanwezigen in de kerk hem gezien? Niemand leek de energievorm op te merken, behalve ik. De ijle wolk draaide nog een rondje boven de eerste rij kerkbanken bij het altaar en loste daarna op. In gedachten groette ik J. ten afscheid en wenste hem goede reis.

INHOUD

Inleiding	4
1. De eerste druppel	9
2. Monnikenwerk	17
3. Small - medium - large	26
4. Sky fall	31
5. Contact met overleden opa	40
6. I see dead people	49
7. Energie-echo uit het verleden	60
8. Bolle buiken en hun inhoud	66
9. Vliegcrash in Faro	69
10. Vorig leven in Parijs	73
11. Verdwaalde zielen	75
12. Wat bezielt verwarde personen?	78
13. Bezoek uit onverwachte hoek	86
Inhoud	92
Wie maakte dit ebook?	93
Dankwoord	94
Andere boeken van Marianne Notschaele	96

WIE MAAKTE DIT E-BOOK ?

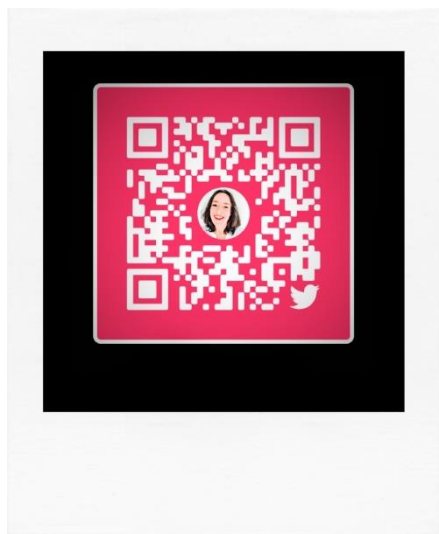
[Marianne Notschaele - den Boer](#) (1960) is sinds 1993 werkzaam als regressie- en reïncarnatietherapeut en auteur van vele boeken over werken met inzichten uit vorige levens en reïncarnatie(therapie). Voor het spirituele maandblad ParaVisie schrijft ze sinds 2016 iedere maand een nieuw artikel.

www.mariannenotschaele.nl

www.vorigelevens.nl

[Artikelen in media en pers](#)

[Directe link naar bol.com – aankoop boeken](#)

QR-code voor Twitter

DANKWOORD

Het duurde ruim vijf jaar voordat ik dit e-book eindelijk afrondde. Ik ben dank verschuldigd aan iedereen die me heeft aangemoedigd om *Ik loop je astraal voorbij!* uiteindelijk toch het levenslicht te laten zien.

Dankjewel Maurice Hof voor de prachtige cover-illustratie. Ik weet dat ik het je niet makkelijk heb gemaakt met al mijn 'wensen' voor de afbeelding.

Noor Humme, dankjewel voor je vele grappige berichtjes op FaceBook "dat ik vooral niet astraal voorbij moest gaan aan dit boek". Je hield me bij de les.

Dank aan Niels Brummelman, die me de kans gaf artikelen te schrijven voor ParaVisie over paranormale onderwerpen.

Dank aan Richard Krebber, die me zonder dat hij het wist 'wakker schudde' (zie inleiding) met betrekking tot het onderwerp paranormale waarnemingen.

Dank aan alle entiteiten die met hun energie een plekje hebben gekregen in dit e-book.

Dank aan alle ex-cliënten waarover ik mocht schrijven, zoals Lisanne, Hans, V., Jasper, Yoran, Max en Martin; in dit e-book genoemde vriendinnen Ineke, zangeres Esther, Elise, Maan en R. voor de mooie ervaringen

waarover ik mocht vertellen en genoemde familieleden zoals opa, neef en oom G.

Dank aan manlief, die vond dat 31 juli 2017 een perfecte dag zou zijn om *Ik loop je astraal voorbij!* eindelijk eens af te hebben. Zonder zijn genoemde deadline was dit e-book misschien nog steeds niet klaar 😊.

Ik hoop dat ik niemand vergat te noemen. Mocht je hebben bijgedragen aan dit e-book, op welke manier dan ook: dankjewel!

En... dankjewel lezer, dat je hopelijk met plezier, kennis neemt van alle wonderlijke waargebeurde verhalen in dit e-book.

Marianne Notschaele-den Boer

ANDERE BOEKEN VAN MARIANNE NOT-SCHAELE

Klik op de coverafbeeldingen voor meer informatie.
Sommige boeken zijn gratis als e-book te downloaden,
andere boeken alleen in papieren versie te koop.

